

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

זא תשבת מפי זרעו

ספר
זהר בר ביי רב
דחד יומא

דרשה מכ"ק אדמו"ר מְהאַלְמִין שְׁלִיט"א

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

חוברת מספר 14

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

הוצאת:

**שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת**

**מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א**

**MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin**

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

**מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן**

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 0995-1300-02

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

זוהר בר ביי רב דחד יומא

דרשה לחזוק למוד הזוהר הקדוש

ברוכים הבאים בשם ה'

ברשות הרבנים הגאונים, ראשי ישיבות שליט"א, ומזכי הרבים שארגנו את קבוץ הגדול הזה, וכל הקהל הקדוש הזה.

אנחנו מיחלים ומצפים שקדוש השם הגדול היוצא מן הקבוץ הזה, של בר ביי רב דחד יומא בעיר חולון, יביא בעזרת השם במהרה את הקבוץ גלילות בביאת משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

כתוב בזוהר הקדוש בפרשת השבוע, ושנינו בסוד המשנה, שנים זוג – פן חס, בשם פנחס יש שני חלקים, והם זוג אחד, והרי נתבאר, י קטנה בין אותיות פנחס, שהרי י כוללת שנים כאחד, וזהו סוד הדבר, וזה נתבאר.

בלומר פנחס, והיינו שנשמת נדב ואביהו שהיו "פני" הדור, היו משרשות בו, ו"חס" על בני ישראל, ועצר את המגפה (רמ"ק ומפרשים).

רבי אלעזר שאל את אביו, ואמר לו, והרי שנים הם, ושנים היו, למה לא נמצאו שנים? אמר לו, שני חצאי גוף היו, שהרי לא נשאו, ומשום כך הם נכללו באחד, שכתוב ותלד לו את פינחס אלה ראשי וגו', וי של פנחס לא נתן בה לחבר האותיות, אלא בשעה שקנא לקדוש ברוך הוא, ובא לישר את העקם, שראה את אות הברית הקדושה הזו, שהכניס זמרי לרשות אחרת, ובמה שהתעקם בראשונה התתקן כאן, בנכריה התעקמו בהתחלה, שכתוב בהקריכם אש זרה, וכאן בנכריה התתקנו, כמו שכתוב ובעל בת אל נכר, מה להלאה אש זרה, אף כאן גם אשה זרה, מה נראה כאן? אלא בהתחלה הקריבו את הרחוקה, שכתוב בהקרבם אש זרה. אף כאן זמרי היה מקריב את הרחוקה, את שם המלך היה מקרב לרחוקה, מיד – וירא פינחס בן אלעזר בן אהרן הפהן ויקם מתוך העדה, כאן תקן את העקם שבראשונה, ואז נתנה י לשמו, לחבר את האותיות כאחד, והתבשר בשלום, שכתוב: "לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום" (בריתי ממשי). מה השלום כאן? אלא באותו הכתר חטאו בתחלה, באותו הכתר

העירו קטטה בתחלה, ועכשו שתקן, כתוב הנני נתן לו את בריתי שלום, בריתי ממש תהיה עמו בשלום, ומשום כך נתנה י' קטנה בשמו, שהרי היא מהאותיות הקטנות, להראות שהרי תקן מה שהתעקם בתחלה, והרי השלימה עמו, בא רבי אלעזר ונשק ידו ואמר, ברוך הרחמן ששאלתי דבר זה ולא אבד ממני.

בפְּרִשְׁת פְּנַחֶס: "וידבר ה' אל משה לאמר, פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל גו'", "לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום גו'", "תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר על בני ישראל" (במדבר כ"ה י'-יג)

מוֹבָא באות חיים ושלום, שלא מצא מקור לומר בברית מילה פסוקים אלו, לא בנגלה ולא בנסתר.

וּנְרָאָה בהקדם, דהנה בעת שהרג פנחס לזמרי כתיב (בלק כה, ח) "ותעצר המגפה", ובהמשך לזה כתיב בפְּרִשְׁתָּנוּ: א) "השיב את חמתי גו'", ב) "ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי". וקשה, וכי בשביל כך שהרג פנחס את זמרי, משום זה "ותעצר המגפה" ותכפר, אתמהא.

וְעוֹד קָשָׁה, למה הלך פנחס דיקא, הלא משה ואהרן ואלעזר היו גדולים ממנו. ועוד, דאיתא במדרש פרשתנו על הפסוק לכן אמור: בדין הוא שיטול שכרו, וצריך להבין באור דברי המדרש.

וּנְרָאָה להקדים דמה שמובא כאן ג' פעמים ענין הקנאה ("בקנאו את קנאתי גו' בקנאתי"), נראה שהוא כמו שמובא בתשובת מהר"ם שי"ק (סימן שי"ג) החלוק בין "תוכחה" ל"מחאה", ד"מחאה" היא בשעת מעשה, ומובא בתשובת מחנה חיים דתיב להכות בדבר זה, וענין ה"הוכחה" הוא כמובא בגמרא שבועות (דף י"ז) "כל שיש בידו למחות ואינו מוחה נקרא רשע", ומובא בפרק קמא דנדה על הפסוק "וכשלו איש באחיו", איש בעון אחיו, מכאן שכל ישראל ערבים זה לזה. ובראשונים פליגי אי שיף דין ערבות בגרים, אבל על כל פנים "איש באחיו" קבלנו מהר סיני "את אשר ישנו פה ואת אשר איננו פה".

וּבְזָה אמרתי לישב דברי הגמרא בשבת (דף נ"ד ע"ב) כל מי שאפשר למחות באנשי ביתו ולא מחה נתפס על אנשי ביתו, באנשי עירו נתפס על אנשי עירו, בכל העולם כלו, נתפס על כל העולם כו'. וקשה, האיך שיף שיוכל להוכיח בכל העולם. רק נראה, דבגמרא סנהדרין ובאיזהו נשך

איתא ד"המשחק בקוביא אין להם חלק לעולם הבא", ושם "מפריחי יונים", ובאפן זה שיף גם בדורנו, וזהו ענין הערבות.

ומובא בספר משפיל אל דל מר' הלל מקאלמייא, וכן בחפץ חיים, בבאור הפסוק "ואתה כי לא הזהרת דמו מידך אבקש", משום דלא הוכחת אז עליך הענש. ומובא בתנא דבי אליהו דכל מי שבידו למחות כל דמים הנשפכים בישראל עליו, ובחפץ חיים כתב דמו עד סוף כל הדורות, ובילקוט שופטים איתא: אותן ע"ב אלף בגבעת בנימין מפני שלא הוכיחו זה את זה, ובשביל זה חרב בית המקדש, כמובא באיכה. ומובא בחפץ חיים דהערבות שאנו חייבים עליה הוא ערב שלף דייןא, ומובא ברמב"ם שמחוייב בערבות על כל דבר.

והנה מבאר בשם תלמידי הפעל שם טוב, דנוטר ברית רואה האמת, ופנחס ראה זאת, וממילא היה מחוייב למחות, ובגמרא סנהדרין פרק חלק איתא שפנחס מסר נפשו על זה והיה מוכן ממש להריגה, ובשביל זה זכה ל"בריתי שלום" ופעל אשר "ותעצר המגפה", וכיון שמחה לכן "ויכפר על בני ישראל".

ובגמרא הנ"ל (דף פ"ב ע"ב): "ראויה כפרה זו שתהא מכפרת והולכת לעולם" (דכתיב "ברית כהנת עולם תחת אשר קנא לאלקיו ויכפר", רש"י. ובחדושי אגדות מהרש"א כאן: מדלא כתיב "ויכפר על בני ישראל וגו'", בלשון עבר, וכתיב "ויכפר" בלשון עתיד). ובבני יששכר (מאמרי חדש תשרי, מאמר ד' סימן ז') הלשון הוא: "ראויה שתהא הכפרה הזו מכפרת והולכת עד סוף כל הדורות".

וכתב בבני יששכר שם בשם הקדוש מורנו הר' שלמה מקרלין ה' יקם דמו, שיש מדרש חז"ל, שאמר אליהו (זה פנחס), רבוננו של עולם, כיון שמידתי היא שאני מקנא ולא אוכל לסבל חטא ועון, פן יהיה אבי הבן המכניס בנו לברית, בעל עברה, ולא אוכל לסובלו. והשיב לו הקדוש ברוך הוא, אז אכפר לאבי הבן עונותיו. ואמר לו אליהו עוד, פן יהיה המוהל והעומדים שם בעלי עברה, והשיב ד' שיכפר גם לכל העומדים שם.

א. דהנה איתא בשולחן ערוך יורה דעה סימן קע"ז, דיש ג' מיני ערבות, א' ערב סתם, ב' ערב קבלן, ג' ערב שלוף דיץ. והחילוק בין ג' ערבים אלו הוא כך, ערב סתם הוא שהמלוה הולך להעריב, ואם אין להלוה הולך לעריב; ערב קבלן הוא, שהמלוה יכול לילך למי שהוא רוצה; וערב שלוף דיץ הוא, שהמלוה הולך רק להעריב.

וּלְפִי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה יֵשׁ לְפָרֵשׁ הַפְּסוּק, שֶׁפִּנְחָס זֶה אֱלִיהוּ, "אֲשֶׁר קָנָא לְאַלְקִיּוֹ", הוֹאִיל וְהוּא מְקַנָּא וְלֹא יוּכַל לְסַבַּל עֲבֻרוֹת, לְכֵן "וַיִּכְפֹּר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל", יִכְפֹּר ד' לְכָל מִי שֶׁיַּעֲמֵד אֶצֶל כֹּסֵא שֶׁל אֱלִיהוּ. וְתַבִּין מַה שֶׁאָמְרוּ חֲזו"ל הַנ"ל שֶׁתְּהֵא הַכִּפְּרָה הַזֹּאת מְכַפֶּרֶת וְהוֹלֶכֶת עַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת, עַד כְּאֵן.

וְלַעֲנִיּוֹת דַּעֲתֵי נִרְאָה לְפִי הַנ"ל בְּפִסּוּק "דְּמוּ מִיָּדָךְ אֲבָקֶשׁ", דְּאֶחָד עָרַב לְחִבְרוֹ עַד סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת, וְכַתֵּב הַחֶפֶץ חַיִּים בְּפִרוּשׁ "עֲלִינוּ וְעַל דּוֹרוֹתֵנוּ וְעַל כָּל דּוֹרוֹת", דְּקָאֵי עַל בְּרִית בֵּין הַבְּתָרִים. וּמִמִּילָא נִמְצָא שֶׁקִּבְּלֵנוּ עוֹנְשִׁים עַל כָּל הַדּוֹרוֹת. וּמְרַבָּה מְדָה טוֹבָה מִמֵּדַת פְּרַעֲנִיּוֹת, וְלִכֵּן פִּיּוֹן דְּבִמְדַת פְּרַעֲנִיּוֹת כֵּן, כָּל שֶׁכֵּן בְּמְדָה טוֹבָה "רְאוּי" כְּפָרָה זֹאת שֶׁתְּהֵא מְכַפֶּרֶת כּו". וְכָל שֶׁכֵּן פִּנְחָס שֶׁהוּא הֵגֵן עַל כָּל הַדּוֹר, מִמִּילָא הֵגֵן לְכָל הַדּוֹר גַּם בְּלִי בְרִית, דְּהָא דְּפִנְחָס הֵרַג לְזִמְרֵי הוּא מְשׁוּם עֲרֻבוֹת, וּמִמִּילָא מְרַבָּה מְדָה טוֹבָה מִמֵּדַת פְּרַעֲנִיּוֹת, וְלִכֵּן מְכַפֶּר.

וְעוֹד נִרְאָה לַעֲנִיּוֹת דַּעֲתֵי לִישָׁב, דְּהֵיוֹת וְכָל הַדּוֹרוֹת עוֹמְדִים בְּזִכּוֹת פִּנְחָס, לְכֵן רְאוּיָה כְּפָרָה זֹאת שֶׁתְּהֵא מְכַפֶּרֶת וְהוֹלֶכֶת לְעוֹלָם, פִּיּוֹן דְּבָלִי מְסִירַת נַפְשׁוֹ הִיָּה כְּלִיָּה חֵס וְחִלְיָה, וּבְגַלְל שְׁמֵר נַפְשׁוֹ וְהִצִּיל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל וְכָל קִיּוּם הָעוֹלָם הוּא בְּזִכּוֹת פִּנְחָס, לְכֵן רְאוּיָה כְּפָרָה זֹאת שֶׁתְּהֵא מְכַפֶּרֶת וְהוֹלֶכֶת לְעוֹלָם.

וְעַל פִּי זֶה נִרְאָה לִישָׁב דְּבָרֵי הַמְדָּרֵשׁ "בְּדִין הוּא שֵׁיטוֹל שְׁכָרוֹ", וּמוֹכָא בְּמִשְׁלֵי יַעֲקֹב מִהַמְגִיד מְדוּבָנָא, שֶׁהִקְשָׁה לְמָה דְּוָקָא אֶצְלוּ הִיָּה "בְּרִיתֵי שְׁלוֹם" וְלֹא אֶצֶל אֲבוֹתָיו, עֵינֵי שֶׁם הַמְשָׁל.

וְהִנֵּה בַּעַת חֲטָא הָעֵגֶל כְּשֶׁאָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַשֶּׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם "וְעַתָּה הַנִּיחָה לִי וַיַּחַר אִפִּי בָהֶם וְאֶכְלֶם גו'", פָּעַל מַשֶּׁה רַבְּנוּ אֶצֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַד אֲשֶׁר "וַיִּנָּחֵם ה' עַל הָרָעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ", אַךְ אַף עַל פִּי כֵן אָמַר לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ "וּבִיּוֹם פְּקֻדֵי וּפְקֻדָּתֵי עֲלֵיהֶם חֲטָאתֶם", וּפְרוּשׁ רַש"י "עַתָּה שֶׁמַּעֲתִי אֵלֶיךָ מִלְּכֻלוֹתֶם יָחַד, וְתַמִּיד תַּמִּיד כְּשֶׁאֶפְקוֹד עֲלֵיהֶם עוֹנוֹתֵיהֶם, וּפְקֻדָּתֵי עֲלֵיהֶם מַעֲט מִן הָעוֹן הַזֶּה עִם שְׂאֵר הָעוֹנוֹת, וְאֵין פְּרַעֲנוֹת בָּאָה עַל יִשְׂרָאֵל שְׂאֵין בָּהּ קִצָּת מִפְּרַעוֹן עוֹן הָעֵגֶל".

וְעַל דְּרָךְ זֶה בְּחֲטָא מְרַגְלִים, שֶׁאָמַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְמַשֶּׁה "אֶכְנֹה בְּדָבָר גו'", פָּעַל מַשֶּׁה אֶצֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ "וַיֹּאמֶר ה' סְלַחְתִּי כְּדַבְרֶיךָ", אַךְ אַף עַל פִּי כֵן אָמַר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ "וְאֹלָם חֵי אָנִי גו'", וּפְרוּשׁ רַש"י "לֹא

אמיתם פתאום כאיש אחד (שלא יאמרו "מבלתי יכלת גו"), אלא באחור מ' שנה מעט מעט".

אבן פנחס סלק את כל הדינים "ויכפר על בני ישראל". הינו, דחטא העגל וחסא מרגלים נתכפרו רק לאותו דור, אבל פנחס, כיון שהיתה לו מסירות נפש לכן סלק את הדינים לגמרי, ולכן "הנני נותן לו את בריתי שלום", כיון שהוא מכפר עד סוף כל הדורות.

ובזה מישבת תמיהת האות חיים ושלום בענין אמירת פסוקים אלו בשעת עריכת ברית, כי אליהו מלאך הברית הוא פנחס ("פנחס זה אליהו"), שהוא הציל את כלל ישראל בעניני שמירת הברית, לכן בעת עריכת ברית שאז בא אליהו שהוא פנחס, אומרים אז הפסוקים הנ"ל, כדי להזכיר את פנחס.

ועוד, דכיון שעל ידי פנחס נצלו בני ישראל מכליה, לכן כל ילד חדש שנולד הוא בזכות פנחס, ופנחס הוא כעין "אביו" של הרוך הנולד, ולכן פנחס (שהוא אליהו) בא להשתתף בהכנסתו בכריתו של אברהם אבינו עליו השלום, ומכיון שהוא שם אומרים "ברוך הבא כו' וידבר גו' פנחס בן אלעזר גו'".

ולכן דוקא פנחס קנא קנאת ה', ולא משה ואהרן, כי "פנחס הוא אליהו", שהוא מלאך הברית, לכן פנחס דוקא קנא לענין שמירת הברית.

אנחנו צריכים ללמד מפנחס שקנא קנאת ה' צבאות ועל ידי זה הציל את עם ישראל, וכל יהודי שלומד זוהר הקדוש הוא בבחינת פנחס, כמו שכתוב בזוהר ש"חס" על עם ישראל ומצילים את עם ישראל בזכותו.

ידוע שהבאבא סאלי זי"ע היה נוסע במיחד ללמד זוהר הקדוש בירושלים ואמר שהלומד דף אחד זוהר בירושלים הוא כמו 10 דפים בשאר ארץ ישראל, אי אפשר בשכל אנושי בכלל לתאר שמחת הצדיקים כאשר אנו עתה מתחברים בקשר חזק לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע ששמחים אתנו בשמחתנו ורוקדים אתנו עכשו, ומן הראוי ללמד מדרכיהם של אלה צדיקים המזכרים באור הזוהר אשר זרזו את כל היהודים ללמד זוהר הקדוש בכל יום, ומזה התעוררנו להבין מעלת וחשיבות למוד הזוהר הקדוש, וערפה של שעה, בלמוד התורה הקדושה ובפרט בלמוד זוהר הקדוש, עד שזכינו להוציא לאור ספר בשם ערפה של שעה, וכח הזוהר שחלק חנם מאות אלפים, ועוררו את אחינו בני ישראל, בכל העולם כלו,

שָׁפַל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, זְקֵנִים עִם נְעָרִים, צְרִיכִים לְהִיּוֹת דְּבוּקִים בְּתוֹרַת הַרְשָׁב"י, וְאִפְּלוּ נָשִׁים וְיֻלְדִים קְטַנִּים, גַּם יִלְמְדוּ אֶת תּוֹרַת הַרְשָׁב"י.

וּבְכָר דְּבַר בְּקֻדְשׁוֹ מִהַר"ש בּוּזְגָלוּ זי"ע, מֵאוּר עֵינֵינוּ בְּעַל "הַכֶּסֶּא מְלֶךְ", דְּלִמּוּד הַזֶּהר הַקְדוּשׁ עוֹלָה שְׁעָה אַחַת לְעֶרְךָ שָׁנָה שֶׁל לִמּוּד הַפְּשֻׁט, וְהוּבָא פְּסָקוֹ בְּכַף הַחַיִּים (סִימָן קנ"ה סק"ב), וְזֶה לְשׁוֹן הַ"כֶּסֶּא מְלֶךְ" (תְּקוּן מ"ג): כִּי לִמּוּד הַזֶּהר הַקְדוּשׁ בְּגִירָסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עוֹלָמוֹת, וְכָל שָׁכֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין אִפְּלוּ פְרוּשׁ מְאֹמֶר אֶחָד, יַעֲשֶׂה בּוֹ תְּקוּן לְמַעְלָה בְּשְׁעָה אַחַת מֵה שְׁלֹא יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפְּשֻׁט שָׁנָה תְּמִימָה, וּמִבְּטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶן עוֹלָם הָבֵא מִבְּנֵי הַיְכָלָא דְמִלְכָא, וְיִהְיֶה מְרוֹאֵי פְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַיּוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמִלְכוּתָא דְרַקִּיעָא.

גַּם בְּתְקוּן ל' כְּתָב (הַכֶּסֶּא מְלֶךְ), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כַּמָּה גְדוֹל חַיּוֹב עַל תְּלִמִיד חֶכֶם לְלַמֵּד קְבָלָה. וְעֲנִשׁ כַּמָּה גְדוֹל אִם אֵינָם לּוֹמְדִים קְבָלָה וְגוֹרִם אַרְךָ גְּלוּתָא כִּי הֵם מְעַכְּבִים הַגְּאֻלָּה רַחֲמָנָא לִיצְלָן, כִּי יַעֲשֶׂה בְשְׁעָה אַחַת בְּלִמּוּד הַקְבָּלָה מֵה שְׁלֹא נַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד חֲדָשׁ יָמִים בְּפְשֻׁטֵי הַתּוֹרָה, כִּי גְדוֹל כְּחָה לְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה.

בְּרוּךְ ה', שֶׁזְכֵינוּ לְהִתְאַחַד בְּלִמּוּד וְסִיּוּמֵי זוֹהַר הַקְדוּשׁ 70,000 אִישׁ שִׁיגְמְרוּ בִּיחַד אֶלְף פְּעָמִים אֶת כָּל הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ בְּכָל חֲדָשׁ וְחֲדָשׁ, וְכָל אֶחָד לּוֹמֵד בְּכָל יוֹם כִּי-4 דְקוֹת בְּלִבְד, וּבְזֶה מִשְׁתַּתְּף עִם הַצֶּבֹר הַמְּסִימִים וּמִקְבֵּל שָׂכָר כִּנְגַד כּוֹלָם, וּכְאֵלוֹ הוּא לְבַד סִים אֶלְף פְּעָמִים כָּל הַזֹּהַר הַקְדוּשׁ, כַּמּוּבָא בְּסִפְר בְּאֵר מֵים חַיִּים (פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה כְּתָב יד).

עֲבָשׁוּ כְּלָנוּ נִכְנַס גַּם לְמַבְצַע הַחֲדָשׁ שֶׁל הַתְּאַחֲדוֹת 70 הָאֶלְף, וְכָל אֶחָד יָכוֹל לְהִתְקַשֵּׁר וּלְקַבֵּל כְּרַכִּי הַזֹּהַר כְּדִי שֶׁנִּגְיַע לְאֶלְף סִיּוּמִים מִהַר מְאֹד.

נִשְׂאֲלָתִי שְׂאֵלָה, וְזֶה תְּכַן הַשְּׂאֵלָה: אֲנִי בַחֲזוֹר בֶּן 32 שָׁנָה, הוֹלֵךְ לְכָל קְבָרֵי צְדִיקִים וְלְכָל הָאֲדַמּוּרִי"ם קְבֵלִיסְטִים, נוֹתֵן הַרְבֵּה צְדָקָה, מִשְׁתַּדֵּל וְתוֹרֵם כֶּסֶף, וְעוֹשֶׂה אֶת כָּל הַעֲצוֹת וְהַסְּגָלוֹת שֶׁמִּקְבֵּל, וְלֹא נוֹשְׁעָתִי עַד הַיּוֹם. אֲנִי כְּבָר לְגַמְרֵי מִיֵּאֵשׁ, אֲנִי זְקוּק לִישׁוּעָה, מֵה עָלִי לַעֲשׂוֹת?

תְּשׁוּבָה: יְדוּעַ מִזֶּהר הַקְדוּשׁ וּפְתַבִּי הָאֵרִי זֶל וְתִלְמִידִי בְּעַל שֵׁם טוֹב שְׂבִימוֹת הַמְּשִׁיחַ יִהְיוּ רַבִּם מִהָעֶרֶב רַב זֶרַע עַמְלָק, וְהֵם יִלְחָמוּ נֶגַד מְשִׁיחַ, לְכֵן לֹא נוֹשְׁעָת. אֲבָל יֵשׁ לָךְ עֲצָה פְּשׁוּטָה, תַּעֲשֶׂה מִנֵּין בְּכַתֵּל הַמְּעַרְבֵי וְתִלְמְדוּ זוֹהַר פְּתַח אֲלֵיהוּ בְּמִנֵּין [נִתֵּן לָךְ בְּחֻנָּם כַּמָּה שְׁתַּרְצָה], וְתִזְכֶּה לְזִכְיוֹת כֹּה רַבּוֹת שְׁלֹא זְכִיתָ בְּחַיִּים, וּבְעֶזְרַת ה' תִּוְשַׁע! - יְדוּעַ

מהזוהר הקדוש ורבי יעקב אבוחצירא מביא את זה שאם אין לומדים זוהר התפלות אינן מתקבלות, ממילא כל האדמוריים שאינם לומדים זוהר ולא אומרים לאנשים ללמד זוהר הם פשוט ערכ רב.

בואו חשבון: דף זוהר בשבת שנה מאה מליון שנה תורה, ובירושלים שנה פי 10, כלומר שנה ערך ביליון שנה תורה, כאשר לומדים בכתל, ששם השראת השכינה שנה פי אלף, דכל מה שנותנים משמים נותנים באלף (זוהר ויצא), דהינו, טריליון שנה תורה, ואם הלמוד במגן, יש להכפיל שוב פי אלף, כלומר שנה ערך לקנודטריליון, שנה תורה. - עתה, האם אתה מבין, מהו גדל הזכות לערך מגן בכתל וללמד זוהר הקדוש? ואם אתה זקוק לישועה, הדבר לא כרוך בכסף, רק תערוך מגן, לעשר דקות, בכתל, במקומות שיש בהם השראת שכינה. בכתל המערבי או בקבר רבי שמעון בר יוחאי במירון, או בקבר רחל, או במערת המכפלה ותגידו ביחד "פּתח אליהו" ושאר התפלות שיש שם... ויהי רצון שיתקבלו תפלותינו לרצון לפני אדון כל.

ברוך ה' בטורונטו רק איש אחד בשם נתנאל ארגן ביום אחד 70 אנשים, והרב הצדיק יוחנן באנון שליט"א ארגן כבר 4 טפסים של 70 איש, והוא כבר באמצע טפס החמישי, והוא מקנה לבד להגיע לאלף חתימות וכלם גמרו כבר בשבוע אחד, כי באמת צריך לחבר את כל עם ישראל בחבורא אחת בלמוד הזוהר הקדוש, וכך נגיע לאלפי אלפים של סיומים. וכל אחד מקבל את השכר כנגד כל אחד ואחד מהלומדים, והוא מציל את כל עם ישראל מהשונאים וממלחמת גוג ומגוג ובזכותו יקיים לנו השם יתברך את הפסוק בתהלים (פרק קמ"ח): "ה' אלקים עז ישועתי סכתה לראשי ביום נשק" שעל זה פרשו חז"ל ירושלמי יבמות דף ח' שהוא סכת המגן מפני מלחמת גוג ומגוג. כהבטחת הרבי שמעון בר יוחאי עליו השלום שהזוהר הקדוש הוא תבת נוח, וכבר צנה לנו הרמח"ל הקדוש שכל אחד ואחד יכנס בתוך תבת נוח של הזוהר הקדוש, כי אמר הרמח"ל הקדוש: כל ששים רבוא נשמות ישראל כלולים בזוהר הקדוש, ורק בו ננצל ולא בזולתו, ובו נגאל, כהבטחת הרעיא מהימנא בדא יפקון מן גלותא ברחמי.

אמרתו לפרש בפיוט בר יוחאי: "תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו" אדוננו בר יוחאי, דהנה אמרו חז"ל (סנהדרין דף צ"ח ע"ב): אמר עולא ייתי ולא אחמיניה וכן אמר [רבה] ייתי ולא אחמי,

עד כאן לשוננו. כי הם ראו מה שיהיה בימות המשיח, ולא יכלו להבין איך שיכולים לעמוד בזה.

רבי שמעון בר יוחאי זי"ע, ראה כל זה, והכין לנו את הנשק הכי הטוב, שאנו יכולים ברגעים אחדים להתקשר להקב"ה, ולזכות למה שכל הדורות הקודמים לא היו יכולים לזכות, וכמו שיש פצצת אטום בגשמי כף יש ברוחני.

מרבירים כאן על דבר שמקרב את הגאולה, ומביא את המשיח, ומעכב מלבוא על עם ישראל פצצת אטום. אין זמן יותר!! כל היהודים באשר הם שם צריכים להפיץ את לימוד הזוה"ק.

ידוע שבעל הסלם זצ"ל, עשרים שנה לפני מלחמת העולם, הלך לכל הרבנים וראשי ישיבות, ואמר להם שיש גזירה גדולה שנחתמה על כלל ישראל, שחלק גדול מכלל ישראל ימחקו מן העולם רח"ל, ואמר דברי הרמח"ל הידועים שרק לימוד הזוהר הקדוש יכול להציל אותנו מן הגזרות הרעות! רח"ל, ואמר להם שאין עצה רק שכל

הבשר, כך יתמתקו ויטייבו בכח הסודות שנתגלו על ידך כל אלו הקושיות והמחלוקת, כי יש כמה מאמרי חז"ל שאינם מתייבים אלא על דרך הסוד]. דמיין מריון דאורייתא דבעל פה [כי מים המרים של התורה שבעל פה, דהיינו מה שטעמו טעם מר בתורה מחמת הקושיות] אתהדרו מתיקו מי אורייתא [על ידי הסודות חוזרים להיות מי התורה מתוקים].

ויסורין דילך [והיסורים והצער שלך, דהיינו הצער שמגיע להעוסקים בתורה] ברזין אלין דאתגליין על ידך [הוא לך מתיקו] [בסודות האלו שמתגלים על ידך יהיו לך מתוקים, כי על ידי הסוד ישיגו את מעלות היסורים, וכשאדם משיג את מעלות היסורים ישמח בהם], ויהדרו לך כל דחקין דילך כחלמין דעברין [ויחזרו לך כל הצרות שעברו עליך כמו חלומות שעוברים ואינם], וחל"ם בהיפוך אתון מל"ח דממתקת ית בשרא [ומלת חל"ם בהיפוך האותיות היא מל"ח הממתקת את הבשר] אופי יסורין ממתקים [כך היסורים שממתקים כמלח יהיו

ב. על ידי לימוד זוהר הקדוש מתמתקים היסורים בזוהר נשא (דף קנ"ג): [ופנה רבי שמעון להרעיא מהימנא ופירש לו מה שכתוב "שם שם לו חק ומשפט" באופן אחר, ואמר] ורעיא מהימנא [שנשמך מתנוצצת בתלמידי חכמים שבכל דור] תמן אתקיים בך [שם בגלות נתקיים בך, מה שכתוב] "שם שם לו חק ומשפט" [היינו התלבשות התורה העליונה בששה סדרי משנה שבמט"ט, שיש בהם קושיא ומחלוקת ומרירות, והוא מתמרמר בתוכם עד שמתלבן ההלכה] "ושם נסהו". [ומפרש] ובהאי עץ הדעת טוב ורע, דאיהו איסור והיתר [ובעץ הדעת טוב ורע שמשם הוא ענין איסור והיתר, דהיינו על ידי התורה שבעל פה שהיא ששה סדרי משנה שמצד מלאך מט"ט, יתעלו התלמידי חכמים מחמת שייגעו עצמם בעסק התורה שבעל פה], ובאינון רזין דאתגליין על ידך [ובאלו הסודות שנתגלו על ידך] "וימתקו המים". [דהיינו] כמלח דממתקת בשרא, הכי יתמתקו ברזייתא דאתגליין על ידך, כל אינון קושין ומחלוקות [כמלח הממתקת את

דבריו], דְּאִיהוּ כְּתִיבַת נַח [שהוא כתיבת נח, כמו שתיבת נח לא זכו להכנס בה אלא מעט, כך לא יזכו להכנס בהבנת ספר הזוהר אלא מעט, וזה שאמר] דְּמִתְכַנְשִׁין בְּהַ שְׁנַיִם מְעִיר וְשִׁבְעַ מְמַלְכוּתָא [שנאספים בו שנים בעיר ושבעה מן המלכות, דהיינו מכל המדינה], וּלְזַמְנִין [ולפעמים כשאין זכות בדור, אז רק] אֶחָד מְעִיר וְשְׁנַיִם מְמַשְׁפָּחָה [כלומר מעטים יהיו הזוכים להבין את ספר הזוהר], דְּבַהוֹן [כי באלו שיזכו להבין את ספר הזוהר] יִתְקַיֵּם [מה שכתוב] (שמות א כב) "כָּל הַבֶּן הַיְלֹוד" [היינו כל הנשמות הנולדות מאימא קדישא] "הַיְאוּרָה תִשְׁלִיכוּהוּ" [דורש האור"ה נוטריקון אור ה', (ועוד יש לומר היאור"ה כמו ליאור"ד דהא אחרונה כל בתחילתה, (רש"י על הפסוק "הבאים מצרימה"), ולהיאור"ר נוטריקון ליהי אור"ר וזה אור הגנוז בתורה, ומתגלה בספר זוהר הקדוש]] וְדָא אֹרְהָ דְסַפְרָא דָא [וזהו האור של ספר הזה שיזכו לראות באור] וְכֹלְא עַל סִיבָה דִילָךְ [והכל הוא על סיבה שלך ובכחך, לפי שאתה מתלבש בנשמות של תלמידי חכמים].

יִרְבְּעַם הַשְּׁתַדֵּל וְעַסְק עִם הַשְּׁקָצִים שְׁהֵם עִמִּי הָאֲרִיץ בְּשִׁבִיל הַמְמוֹן שְׁלָהֶם וְלֹא הַשְּׁתַדֵּל לְהַחֲזִיר אֶת יִשְׂרָאֵל בְּתַשׁוּבָה – זוֹהִי סַבְת אַרְיִכַת הַגְּלוּת [וזה שאמר] וּמֵאֵן גְּרִים דָּא [ומי גרם את אריכות הגלות], עוֹרֵב [דהיינו ירבעם שחטא והחטיא את ישראל והשחיר פניהם כעורב (ועוד דהוא כעורב שלא נאמן בשליחותו)] דְּאֵנְתָּ תְּהָא בְּהָהוּא זְמַנָּא כְּיוֹנָה [כי אתה רעיא מהימנא תהיה בעת ההיא כיונה של נח שעשתה שליחותה בנאמנות] דְּשְׁלִיחַ אַחְרָא דְּאֶקְרִי בְּשִׁמְךָ [כי שליח אחר דהיינו ירבעם הנקרא בשמך (כי כל חכמי ישראל היו בפניו כקליפת השום, ועוד שהיה מלך ישראל וכמשה רבינו שנאמר בו ויהי בישרון מלך)] כְּעוֹרֵב דְּאֵשְׁתַּלַּח בְּקַדְמִיתָא וְלֹא אֶתְהַדֵּר בְּשְׁלִיחוּתָא [הוא נדמה לעורב ששלחו נח בתחילה מן התיבה ולא חזר בשליחותו, כי לא רצה לילך בשליחותו, וכן ירבעם לא עשה שליחותו להחזיר ישראל בתשובה, אלא] דְּאֵשְׁתַּדֵּל

כמו חלום], כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ [כמו שביארו החכמים (עיין מסכת ברכות דף ה' ע"א)].

ברור הסיגים – הרשעים מישראל

וְלִרְשָׁעִים מִתְהַדָּן יְסוּרִין מַלְח סְדוּמִית [ולרשעים יחזרו היסורים כמו מלח סדומית], דְּאִיהִי מְסִמָּא אֶת הַעֵינַיִם [שהוא מעוור את העינים, כי לא ישיגו את מעלות היסורים בחבלי משיח ויבעטו בהם ויצאו מכלל ישראל] לְקִיּוּמָא בְּהוּ [לקיים בהם מה שכתוב] (איוב יא כ') "וְעֵינַי רְשָׁעִים תִּקְלֶינָה" [ולא יזכו לראות בטוב ה', וענין זה יעשה הקב"ה לנסות בהם את ישראל לראות היעמדו באמונתו, ועל ידי זה יתבררו ויתלבנו].

וְאִינוּן [דף קנ"ג ע"ב] עֹרֵב רַב רְשִׁיעֵיָא [ואותם הערב רב הרשעים] דְּיִתְקַיֵּם בְּהוּ [שהוא זמנא] [שיתקיים קודם ביאת המשיח מה שכתוב] (דניאל יב י') "וְיִתְבַרְרוּ וְיִתְלַבְּנוּ וְיִצְרְפוּ רַבִּים וְהָרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים" [כי אז יהיה ברור הגמור של כל הבחינות שיש בישראל, ומפרש] "וְיִתְלַבְּנוּ" אִינוּן מְאִרִי מְשֻׁנָּה [אלו הם בעלי משנה שיתבררו על ידי לימוד התורה], "וְיִצְרְפוּ" אִינוּן זֶרְעָא קְדִישָׁא דְשָׂאָר עֲמָא [אלו הם זרע קודש של שאר העם שיתבררו על ידי מצוות ומעשים טובים וצדקה], הֵדָא הוּא דְכְּתִיב [זהו שכתוב] (זכריה יג ט') "וּצְרַפְתִּים כְּצוּרִף אֶת הַכֶּסֶף" [דהיינו על ידי הכסף שנותנים לצדקה] "וְהָרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים", אִינוּן עֹרֵב רַב [אלו הם הערב רב שיצאו מכלל ישראל].

הַעוֹסְקִים בְּזוּהַר הַקְדוּשׁ זְכוּ לְהִיכָנֵס בְּתַבַּת נַח - וְלִהְנַעַל מִמְלַחְמַת גִּזְג וּמְגוּג

[ומה שכתוב] (דניאל יב) "וְהַמְשַׁכִּילִים יִבְיִנוּ", אִינוּן מְאִרִי קְבֵלָה [אלו הם בעלי הקבלה העוסקים בסודות התורה] דְּאֶתְמַר בְּהוֹן [שנאמר בהם] (דניאל יב ג') "וְהַמְשַׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזוּהַר הַרְקִיעַ" [והיינו] אֵלִין אִינוּן דְּקָא מְשַׁתְּדִלִין בְּזוּהַר דָּא, דְּאֶקְרִי סַפְר הַזוּהַר [אלו הם שעוסקים באור הזה הנקרא ספר הזוהר, כלומר שמייעים עצמם להבין את עומק

רב וראש ישיבה יאמר, שפלי יהודי צריך ללמד זוהר הקדוש. ולא שמעו בקולו!

אחר כך פרצה מלחמה גדולה והרגו 6-7 מליון יהודים, פעת אני שואל את אותה השאלה שמקשה הגמרא במסכת שבת (נה) מי הרג אותם?

ידוע מאמר חז"ל (שבת דף נ"ה עמוד א') אמרה מדת הדין לפני הקב"ה, רבנו של עולם מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו הללו צדיקים גמורים

ג. מי שמונע תורת סוד, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו

ובתקוני זוהר (תיקון תשיעה עשר דף ל"ח ע"א): ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו... ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשוטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים [שתי התורות] הוא ג'ן סדרים [תורה שכתב הוא ג'ן פרשיות], שגמר בו ג'ן נעול אחותי כלה, ג'ן נעול מצד של מ' סתומה, ו' הוא נעול בששת ימי המעשה וביום השבת יפתח, ובשבת פדי שלא תהיה כנועל דלת בפני לווים, שגמר בהם לוי עלי ואני פורע. היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות.

ד. הנה אמרו חז"ל (שבת דף נ"ה ע"א) אמרה מידת הדין לפני הקב"ה רבש"ע מה נשתנו אלו מאלו. אמר לו הללו צדיקים גמורים והללו רשעים גמורים. אמרה לפניו רבש"ע היה בידם למחות ולא מיחו. אמר לו גלוי וידוע לפני שאם מיחו בהם לא יקבלו מהם. אמרה לפניו רבש"ע אם לפניך גלוי להם מי גלוי, וכתוב ויחלו באנשים הזקנים, תנו ר' יוסף אלו בני אדם שמקימין את התורה כולה מא' ועד תי"ו.

עיין ילקוט שופטים (רמז ס"ח) וז"ל: וכל מי שסיפק בידו למחות ואינו מוחה להחזיר ישראל למוטב, כל דמים שנשפכים בישראל נשפכים על ידיו, אם תאמר אותם ע"ב אלף שנהרגו בגבעת בנימין מפני מה נהרגו היו להם לסנהדרי גדולה שהניח משה ויהושע

בשקצים, דאמתר בהון (במסכת פסחים דף מט ע"ב) עמי הארץ שקץ [שהשתדל ועסק עם השקצים שהם עמי הארץ שנמשלים לשקץ] בגין ממונא דלהון [בשביל הממון שלהם שנתנו לו] ולא אשתדל בשליחותיה לאהדרא לצדיקיא בתיובתא [ולא השתדל בשליחותו להחזיר את ישראל שהם צדיקים בתשובה], כאילו לא עביד שליחותא דמאריה [ולכן נחשב לו כאילו לא עשה שליחות קונו בשביל מה שנשלח לעולם הזה, לכן נגרם הגלות על ידו]. [ויש להקשות, מדוע אמר כאילו לא עביד, הרי ממש לא עשה שליחותו, ולמה אמר כאילו? ויש לומר שרומז לרבנים שבאמת הם בונים בנינים גדולים, ולכאורה עושים מעשים טובים עם הרבה פרסום, אך באמת כוונתם הוא רק לחמדת הממון, ואילו העיקר שזה להחזיר את עם ישראל בתשובה ולדאוג לגאולה, זה לא עושים, ולכן אמר "כאילו" דכלפי חוץ חושבים שעושים המון, ורק יודע תעלומות רואה שלא עושים כלום, ולא איכפת להם מכלל ישראל ומצער השכינה הקדושה (עיין

אור זוהר בשם המר"ח והרמח"ל)].

ובך יתקיים רזא דיונה [ובך משה רעיא מהימנא יתקיים הסוד של יונה הנביא], דעאל בעמקין דתהומי ימא [שנכנס בעמקי תהום הים] הכי תיעול אנת בעמיקו דתהומי אורייתא [כך תיכנס אתה בעומקי תהומות התורה], הך הוא דכתיב [זה שאמר יונה הנביא] "ותשליכני מצולה בלבב ימים" [הרומז על ים התורה]. (מתוק מדבש)

וְהִלְלוּ רְשָׁעִים גְּמוּרִים. אֲמָרָה לְפָנָיו רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם הִיא בְּיָדָם לְמַחֲזוֹת וְלֹא מַחֲזוּחַ, וְאֲכַמְלֵל.

בזה, מכל שכן בדור היתום הזה לעת עתה בעוה"ר אשר נתקיים בכמה מקומות אזלת יד, ואמרו חכמינו ז"ל נתמעטו התלמידים ופירש רש"י (חלק דף צ"ז תלמידים כאלו נתמעטו המחזיקין ידי ישראל להחזירן למוטב) **ואם לא יעשה כן בודאי הוא עתיד ליתן את הדין עבור שהוא בכלל עצומים כל הרוגיה הגיע להוראה ואינו מורה**, כי עיני ראו ולא זר, לא פעם אחת ושתיים ושלש אלא פעמים אין מספר, שדברתי עם בני אדם כאלו עד שכמעט לא היה ניכר בהם שום צורות צלם ישראלי ולבסוף כשנכנסתי עמהם בדברים דברי רכים וכבושים ורכים [כמו שצותה תורה (בפרשת וארא) ויצום אל בני ישראל, פירש רש"י להנהיגם בנחת]. **זלגו עיניהם דמעות ואמרו אוי לנו שממינו לא עוררו אותנו על דברים כאלו**. ומעתה נעשה ונשמע ומקבלים עלינו לעשות כל מה שתאמר אלינו, ואנו נותנים לך אלף תודות על שטרחת את עצמך להאיר עינינו ולהורות אותנו הדרך אשר נלך בה, עכ"ל.

ה. ענין עריכת ספרים והפצתם בעולם כבר הקדימנו בזה אבי אומתינו אברהם ע"ה בקרבנו את הבריות תחת כנפי השכינה' וכלשון הרמב"ם (פ"א מה' עכו"ם הלכה ג') וז"ל: "... והתחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד והי' מהלך וקורא ומקבץ העם מעיר לעיר וממלכה לממלכה עד שהגיע לארץ כנען והוא קורא שנאמר ויקרא שם בשם ד' אל עולם וכיון שהי' העם מתקבצין אליו ושואלין לו על דבריו הי' מודיע לכל א' וא' כפי דעתו עד שיחזירוהו לדרך האמת עד שנתקבצו אליו אלפי' ורבבות והם אנשי בית אברהם ושתל בלבם העיקר הגדול הזה וחבר בו ספרים והודיעו ליצחק בנו, וישב יצחק בגרר מלמד ומזהיר,

ופנחס בן אליעזר עמהם שיקשרו חבלים של ברזל במתניהם ויגביהו בגדיהם למעלה מארכובותיהם ויחזרו בכל עירותיהם של ישראל, יום אחד ללכיש, יום אחד לעגלון, יום אחד לחברון, יום אחד לבית אל, יום אחד לירושלים, וילמדו אותם דרך הארץ. הם לא עשו כן אלא כיון שנכנסו ישראל לארצם כל אחד רץ לכרמו ולזיתו, וכשעשו בגבעת בנימין דברים מכוערים ודברים שאינם ראויים יצא הקב"ה להחריב את כל עולם כולה, ונפלו מהם ע"ב אלף. ומי הרג אותם סנהדרי גדולה ופנחס עמהם.

וזה לשון מדרש רבה (איכה דף נ"ב ע"א): וממקדשי תחלו, באותו שעה קפצה קטיגוריה לפני כסא כבוד אמרה לפניו רבון העולמים, **איזה מהן נהרג על שמך, איזה מהן נפצע מוחו על שמך, איזה מהן נתן נפשו על שמך**.

והנה הב"ח (חלק ח"מ סי' ט') הקשה, מדוע מימות שמואל הנביא עד עתה לא מצינו אחד מגדולי ישראל שקינא לעשות כמעשיו ולילך בדרכיו לסבב בכל שנה, גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל להדריכם. ובאמת יש לומר תירוצים על קושי' זו אבל קשה מאד לסמוך לעשות הלכה למעשה על תירץ זה.

והיוצא לנו על כל פנים מזה הוא שאם יש דרך לסבב גלגל, ומצפה, וכל ערי ישראל, להדריכם ולנהלם ועל דרך זה לא יהיה שיך תירוץ הנ"ל [שהרי לא מנהיג ולא נביא אתה, ומי שמך לאיש ומי שלח עבורך, ומי קראך לבוא לכאן, אטו ראשי שבטי ישראל אתה, הלא גם לנו יש רב ומנהיג, ואין אנו צריכים לך] **בודאי בלי שום ספק שרמי' עליו לסבב ולילך כדרך שעשה שמואל, כמו שאמר יחזקאל "צופה" נתתיך** [וראה להלן מה שהבאנו מהחפץ חיים זצ"ל, דכל רב בישראל נקרא 'צופה' (המעתיק)] וכל ישראל ערבים זה

הכתוב כאלו עשאו שנאמר "ואת הנפש אשר עשו בחרן".

איתא בזוהר חדש דף ס"ב: כרוזא כריז בכל יומא זכאין אינון דמשתדלין באורייתא ואינון דמזכיין להון לאחרנין ואינון דמעבירין על מדותיהן. ובזה יקיים גם כן הפסוק ד"ואהבת את ה' אלקיך" שפירושו גם כן שתאהב אותו על בריותיו כמדת אברהם אבינו שקירב את הבריות תחת כנפי השכינה ולמדם דרך ה' כדאיתא בספרי וברמב"ם.

ממה נובע החיוב על כל איש מישראל להציל את אחיו מלסור מדרך ה' - היכן נצטוונו על זה, ראה מה שכתב החפץ חיים הק' זי"ע: החובה להצלת נפשות ישראל.

בזריזות - מ"ואהבת את ה' אלקיך"

כתוב בתורה "ואהבת את ה' אלקיך", וכתב הרמב"ם שמצוה זו כוללת שנהיה קוראים לבני אדם כולם ולעבודתו יתעלה ולהאמין בו כמו שאם תאהב איש אחד תספר בשבחי ותרבה בהם ותקרא בני אדם לאהוב אותו, כן כשתאהב אותו יתעלה באמת אתה קורא בלי ספק הסכלים והפתאים לידיעת האמת אשר ידעתו.

בספרי זו"ל: "ואהבת את ה' אלקיך", אהבהו על הבריות כאברהם אביך שנאמר "את הנפש אשר עשו בחרן".

הנך רואה בעליל שהזריזות איש את חבירו לקיום דת ה' הוא עצם המצוה של אהבת ה' שאנו קורין בכל יום בבוקר ובערב. והנה כהיום שנתרבה בעוונותינו הרבים מצד היצר הרע פירצות גדולות בכל עבר והוא ממש כאש בוער ורוצה לכלות כל חלקה טובה מצוה רבה שימצא בכל עיר כנגדה חבורה של יראי ה' להחזיק הדת בכל נפשם (חזה"ד להחפץ חיים זצ"ל).

כמה עמל ויגיעה רבה חייבים להתייגע להשיב נפש ישראלי התועה מן הדרך

כתוב בתורה "כי תפגע שור אויבך או חמורו תועה השב תשיבנו לו" וכתוב

ויצחק הודיע ליעקב, ומינהו ללמד וישב מלמד ומחזיק כל הנלוים אליו, ויעקב אבינו למד בניו כולם והבדיל לוי ומינהו ראש והושיבו בשיבה ללמד דרך השם ולשמור מצות אברהם", עכ"ל. **הרי שאברהם אבינו ע"ה כבר חיבר ספרים בעניני היהדות ושלחם כדי להפיץ ולהודיע על ידי כך שה' אל עולם.**

בא וראה כמה גדול שכר המחזיר בתשובה

איתא בזוהר חדש פרשת לך זו"ל: ואמר ר' אבהו בא וראה כמה שכרו של אדם העושה לאחר לחזור בתשובה מנ"ל ממה דכתיב "ומלכי צדק מלך שלם". תני ר' חייא רבה בשעה שנשמת הצדיק המחזיר בתשובה לאחרים, יוצא מן הגוף מיכאל השר הגדול המקריב נפשות הצדיקים לפני בוראו (אינו ר"ל קרבן ממש אלא שהוא מקרב אותם ומביאם בהיכל ה' ומספר שם גודל זכותם) הוא יוצא ומקדים שלום לנשמתו של אותו צדיק, שנאמר "ומלכי צדק" זה מיכאל ראש שומרי שערי צדק "מלך שלם" זה ירושלים של מעלה הוציא לחם ויין שהקדים ויצא לקראתו ואמר לו שלום בואך עכ"ל. וגם בעוה"ז יזכה שימשך עליו חוט של חסד עבור זה וממילא ימצא חן בעיני הכל כדאמרין בתמיד דף כ"ח:

החובה להזהיר את אחרים

פוק חזי מה שכתב בספר יסוד ושורש העבודה (שער ז' פ"ד) זו"ל: ואין די להפקיע את עצמו בלבד בזהירות ההשגחה על עצמו, אלא על הכלל כולו יצא להזהיר אחרים גם כן, ואשרי חלקו למי שמשדל לזכות הרבים בזה. עד כאן לשונו.

ובספר חובת הלבבות (שער אהבת השם פרק ו') וזהו לשון קדשו: וכן מי שאינו מתקן אלא נפשו בלבד תהיה זכותו מעוטה ומי שמתקן נפשו ונפשות רבות תכפל זכותו כפי זכיות מי שמתקן לאלקים, עד כאן לשונו. ואמרין בסנהדרין (דף צ"ט: ועי"ע ב"מ פה: סנהדרין יט:) כל המלמד בן חבירו תורה מעלה עליו

מצותיו ועי"ז באים לעבור על דברים שיגמרו לכרות נפשם מארץ החיים בודאי אסור לנו להתעצל מלזרזם לקיים את דברי ד' כדי שלא יחול עליהם חרון אף ד' כי הקב"ה מאריך אפ' אבל לבסוף גבי דיליה (שם).

מדין ערבות כמה צריך להשתדל בזה

הנה ידוע שבעת שקבלנו התורה מאת ה' לא על עצמנו בלבד קבלנו כי אם שנקיים כל מה שיהי' ביכולתנו לחזק קיום התורה אצל שאר בני ישראל וכלנו ערבים זה לזה, כמ"ש "הנסתרות לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנינו" וכו', וכפירוש רש"י, לכן הדין שכל אחד מישראל יכול להוציא את חבירו אפילו הוא בעצמו יצא כגון קידוש ותקיעת שופר.

ועתה נתבונן אם ראובן נעשה ערב לשמעון אחיו, על כמה אלפים כתרים, ורואה ששמעון רוצה ליקח איזה עסק והוא מכיר מכבר את העסק ההוא כי הוא רע ומר ויפסיד בזה כל מעותיו, כמה מההשתדלות היה ראובן עושה למנוע את שמעון אחיו מהעסק הרע שעל ידי זה יחזור החוב אליו, וכן בענינו צריך האדם לידע דאם יכול למנוע את חבירו מאיזה עוון על ידי תוכחה וכדומה או את אנשי עירו והוא מתעצל בזה יתפש באותו עוון.

בחפצי שמים צריך לבקש עצות ותחבולות כחפצי עצמו

ואל יחשוב האדם שיפטור עצמו במה שלא החזיק בקיום התורה מפני שלא היו דבריו עושין רושם, כי חפצי שמים צריך לחשוב עכ"פ כחפצי עצמו ובחפצי עצמו ידוע אפילו עסקו הולך בענין רע אינו מתיימש ממנו אלא הולך ליודעים ומבינים ושואל בעצתם ועושה תחבולות לתקן עסקו, והקב"ה עוזר לו, ומצוי הדבר שלבסוף ירויח מהעסק, ואף בזה אלו ה' חפצי שמים שקולים וחשובים אצלו כרצונו, ה' מחפש עצות ותחבולות איך להקים הדת שלא יתמוטט, ובודאי ה' הקב"ה ממציא לו עצה ועזר, וזה שאמר בכל דרכיך דעהו וכו', ר"ל

בפרשת תצא "לא תראה את שור אחיך או את שיו נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחיק". וכתב הרמב"ן שנדחים מורה שהרחיקו לברוח ומזה נוכל להתבונן, אם חסה התורה כל כך על ממונו של ישראל אפילו על חמורו או שיו שתעה והרחיק מן הדרך והוצרך עמל רב להטותו הדרך וכ"ש כמה צריך לרחם על נפש הישראלי שתועה מן הדרך אפילו אם יצטרך עמל רב ולראות להשיבו אל דרך האמת.

"השב תשיבם" דרשו רז"ל אפילו מאה פעמים, וכמו כן בענינו אפילו צריך מאה יגיעות עלינו לעסוק בהם להטות צאן אובדות לידיעה הבורא ועבודתו (שם).

מאלה שה' נתן בלבם חכמה ותבונה והיה בכוחם להציל ההמון על ידי הדרשה רבים יתבקשו הנפשות האובדות

והודעת להם את הדרך - רוב החוטאים בזמננו (בזמן החפץ חיים) רק תועים כשה אובד - מצוה רבה לרחם עליהם להשיבם לבעליהם ובאמת אפילו החוטאים בזמננו מצוי ברובן שאינם להכעיס ח"ו רק תועים על ידי פושעים שמתעים אותם והרי הם כשה אובד שאינו יודע הדרך לשוב לבית בעליו ומצוה רבה לרחם על נפשות התועות להורותם הדרך הנכונה וכמו שכתוב "והודעת להם את הדרך אשר ילכו בה" (שם).

גודל החיוב בזה מטעם לא תעמוד

והדבר דומה למי שרואה את חבירו טובע בנהר או שאר סכנה שמצוה להצילו ואסור לעמוד על דמו "לא תעמוד על דם רעך", ואם אין בכחו להצילו בעצמו מחויב לשכור אנשים להציל ואם נתעצל בזה עובר בלאו דלא תעמוד וכו' [כמו"ש בחו"מ תכ"ו] או אם רואה לחבירו שנחלה במחלה עצומה ומרוב חלישת דעתו רוצה לאכול דברים הגורמים מיתתו בודאי מחויב בכל כחו למנועו מזה וכמו כן כשאנו רואים אנשים שמרוב חלישת דעתם וגודל טרדותם בהבלי הזמן נשתכח מהם תורת ה' וגודל חיוב קיום

וּלְפִי דְבַרֵי חַז"ל אֱלוֹ, הַרְבָּנִים וְהָרְאִשִי יְשִׁיבוֹת שְׂיִכְלוּ לְהַצִּיל וְלֹא הַצִּילוּ, הֵם אֲשָׁמִים עַל כָּל הַשְּׂשָׁה מְלִיזוֹן יְהוּדִים, שְׁנֵהֲרָגוּ וְשִׁנְשָׁחוּ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם!!! שְׁהִיָּה בְיָדָם לֹמֵר לְצַבּוֹר לְלַמֵּד זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה, וְנִתְעַצְלוּ וְלֹא אָמְרוּ, וְזֶה הָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ, וְכָתַבְתִּי עַל הָעֵנִין הַזֶּה סֵפֶר שְׁלֹם "מִצְוַת הַתּוֹכַחָה".

הַרְבֵּה שׁוֹאֲלִים הַשְּׂאֵלָה! הֲרֵי יֵשׁ כָּל מִינֵי רַבָּנִים שְׁלֹא אוֹמְרִים לְלַמֵּד זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה, אִם כֵּן מִפְּנֵי מָה אָנוּ נִכְנָסִים בְּעֵבֶי הַקּוֹרֵה לְפָרְסָם וְלַהוֹכִיחַ עַל לְמוֹד זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה? וְלָמָּה שְׁתִּשְׁמְעוּ בְּקוֹלִי אִם הָרַב שְׁלָכֶם לֹא אָמַר לָכֶם לְלַמֵּד?

תְּשׁוּבָה: אֶלֶף רַבָּנִים גְּאוּנִים וְצַדִּיקִים גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, צָעֲקוּ לְלַמֵּד זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה, וּבְתוֹכָם הַחֲפֵץ חַיִּים שְׂצוּהָ לְכָל תְּלַמִּידֵי הַיְשִׁיבָה וְהַאֲבָרְכִים לְלַמֵּד אֶת הַזוֹהַר הַקְּדוּשָׁה בְּכָל שָׁבוּעַ עַל הַפְּרָשָׁה נוֹכַל הָרְאִשִי יְשִׁיבוֹת מְדוּר שְׁעֵבֵר לְמַדּוֹ זוֹהַר הַקְּדוּשָׁה - רָאָה בְּסֵפֶר אֹר הַזוֹהַר, מְאוֹרוֹת הַזוֹהַר], וְהַחֲפֵץ חַיִּים כְּשִׁדְעָ אֶת הָאֱמֶת, לֹא עָשָׂה חֲשׁוֹן לְשׁוֹם רַב, רַק פָּחַד מֵהַבֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה, שְׁכָל יְהוּדֵי יִצְטָרֵף לְתַת תְּשׁוּבָה אַחַר 120 שָׁנָה.

כְּמוֹ כֵּן אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂיִשְׂאֲלוּ אוֹתִי בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה, שְׁלוֹם יְהוּדָה! הֵאֵם יוֹדֵעַת שְׂאֲפָשֵׁר לְהַצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִפְּצַצַת אָטוֹם? אֲשִׁיב כֵּן! יִשְׂאֲלוּ וּמָה עָשִׂיתָ לָזֶה? אֲשִׁיב, הַדְּפַסְתִּי מִלִּיּוֹנֵי סְפָרִים עַל הַזוֹהַר"ק, וְיָדוּעַ שְׂרַבְּנוּ הַקְּדוּשָׁה רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב זִי"ע רָאָה בְּרוּחַ קְדִישׁוֹ יוֹתֵר מִכָּל הַתְּלַמִּידֵי בְּעַל שֵׁם טוֹב מֵהַ שְׂרַבְּנֵי הָעֵרֶב רַב יַעֲשׂוּ בִּימוֹת הַמְּשִׁיחַ, וְאֲמַרְתִּי בְּדַרְשׁוֹת אֶת הָאֱמֶת שְׁכָל הַרַבָּנִים וְהָרְאִשִי יְשִׁיבוֹת שְׁלֹא אוֹמְרִים לְקַהֵל

באותן הדרכים שאתה מתנהג בעניני עצמך, תתנהג בחפצי שמים לחפש עצות ותחבולות, ואז הקב"ה יאיר עיניך ויעמוד לימינך שיתרומם קרן התורה וקרן ישראל על ידך (עד כאן תוכן דברי החפץ חיים בספר חומת הדת).

אסור לדחות הצלת הכלל מיום ליום - הדוחים נקראים בשם 'מרצחים'

"איכה היתה לזונה קריה נאמנה" הכוונה אפשר לומר כי ישע"י הנביא תמה ואמר, איך ועל ידי מה הגיע עיר קדשנו ירושלים

עיר הנאמנה להיות כזונה, על זה אמר "צדיק ילין בה" שבעת שהגיע לעשות דבר טוב וצדק ולתקן מכשולים, אז דחו הדבר מיום אל יום וזה שאמר "ילין בה" אבל במעשה המצוה שבאה אליהם המצוה על דבר רע וזרו עצמם לעשות אותה תיכף ומיד וזה שאמר "ועתה מרצחים" על כן הגיעו עד מדריגה התחתונה, כי מצוה הבאה ליד האדם צריך לזרו בה ולקיימה תיכף כמ"ש מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה (רפואת הנפש בשם ר"י לאנדא).

שְׁלֵהֶם לְלַמַּד זוהר הקדוש הם ראשי הערב רב, נִפְלָזָה כְּתוּב בְּזוהר"ק 172 פְּעָמִים – וְגַם מוּבָאִים בְּ-140 סְפָרֵי תְלִמִידֵי בְעַל שֵׁם טוֹב זי"ע – סֵךְ הַכֹּל 310 מְרָאֵי מְקוּמוֹת, וְהַדְפָּסְתִי הַכֹּל בְּ-17 סְפָרִים וְכָל אֶחָד יְכוּל לְרְאוֹת אֶת זֶה, וְכָל יְשִׁיבָה וּבֵית הַמְדָרֶשׁ שְׂאִין שֵׁם זוהר הקדוש, אֲסוּר לְהִיכָנֵס שָׁם, וְהָרַב אוֹ הָרֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלֵא דוֹאֵג עַל זֶה, הוּא רַב מְהִסְטְרָא אַחְרָא – עֵרַב רַב, וְהֵם אֲשָׁמִים עַל כָּל הָאֲסוּנוֹת שְׁמַגִּיעִים לְכָלל יִשְׂרָאֵל, מִיַּדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ. – זֶהוּ הָאֲמַת הַיְחִידִי שְׁיִתְקַבֵּל בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה (רְאוּהוּ בְּסֵפֶר זוהר מְגָאָ וּמַצְלָא, וּבְסֵפֶר סוּד ה', וְעוֹד). וְכֵן כְּתוּב הַגּוֹב"י הַג' מְנַחֵם מְעַנְכִין הַלְפָרִין זצ"ל: הָעֲנִיִּים וְהַהֲרוּגִים בְּזִמְנֵן הַגְּלוּת תּוֹכְעִים בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעֲלָה אֶת הַתְּלִמִידֵי חֲכָמִים שְׁלֵא לְמַדוּ קְבֵלָהוּ, וּמַעֲנִישִׁים אוֹתָם עַל כֵּךְ: וְזֶה

טוֹב הַמְכּוֹן בְּרֵאשִׁית הַמַּחְשְׁבָה. וְצָרִיד שְׁתַּדַּע כְּמָה חֲסוּרוֹ יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָם, וּמָה תְקוּנָם צָרִיכִים הֵם לָהֶם לְהַחְזִירָם לְקְדוּמָתָם. וּבַחֲשׁוֹב הַמְשׁוֹרֵר (דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם) עַל הָעֲנִיָּן הַזֶּה, וְהַבִּינֵן הַחֲסוּרוֹת הַגְּדוּלִים הָאֵלֶּה, הִיָּה מִתְאוֹנֵן וְאוֹמֵר: "אוֹתוֹתֵינוּ לֹא רָאִינוּ, אֵין עוֹד נְבִיא" וְכו' (תְּהִלִּים ע"ד, ט). כִּי בְּאֲמַת חֲכָמָה רַבָּה וְיִקְרָא אַבְדָּה מִיִּשְׂרָאֵל, וְחַכְמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבָרְכָה אֲמָרוּ "מִיּוֹם שֶׁחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שָׂרוּ חֲכָמָא לְמַהוּ כְּסַפְרֵיא" כו' (סוֹטָה מ"ט א). וְהִיָּה הַמְשׁוֹרֵר מִתְפַּלֵּל עַל זֹאת וְאוֹמֵר: "עַד מַתִּי אֱלֹהִים יַחַרְף צַר" כו' (שֵׁם ע"ד, י). וּבְכַסּוּקִים אֵלֶּה נִכְלָלִים סוּדוֹת גְּדוּלִים מְאֹד בְּעִנְיָן הַזֶּה, שְׁמַע וְהַבִּין:

וְנִמְצָא שְׁבָרִיחַת רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי עָשְׂתָה עִנְיָן הַתְּבָה, שְׁבִסוּדָה נַעֲשָׂה הַזוהר, אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלָלוּ כָּל הַשְּׂטִיִּים רְבוּא נְשִׁמְתִין, כְּמִזְכֹּר בְּתַקּוּנֵים. וְאֵז נַחֲשָׁב זֶה לְבָרִיחָה כְּלִלִית לְכָל יִשְׂרָאֵל, עַד שְׁבִסוּף הַיָּמִים לֹא יִצְטָרֵךְ אֵלֶּה יִצִּיאָה. וְזֶהוּ שְׁנֵאֲמַר (יִשְׁעִיָה נב, יב): "כִּי לֹא בַחֲפָזוֹן תֵּצֵאוּ, וּבְמִנוּסָה לֹא תֵלְכוּן, כִּי הוֹלֵךְ לְפָנֵיכֶם ה' וּמֵאֲסַפְכֶם אֱלוֹקֵי יִשְׂרָאֵל"...

וְהָאֲמַת, כִּי סֵפֶר הַזוהר נִשְׂאָר אַחְרָיו (אַחְרֵי רַשְׁב"י) לְבָרְכָה, שְׁכָל מִי שְׁיִתְדַבֵּק בּוֹ נִקְרָא שְׁבוּרַח מִן הַסְטְרָא אַחְרָא, עַד שְׁלֵא יִצְטָרֵךְ לוֹ (בְּאַחְרֵית הַיָּמִים) אֵלֶּה יִצִּיאָה. וְאוֹדִיעַךְ מָה

ו. יְדוּעַ מָה שְׁנִכְתַּב בְּזוהר הקדוש, שְׁבְאֲמַצְעוֹת סֵפֶר הַזוהר אֲפִשְׁר לְזַכּוֹת לְצִאֲת מִהַגְּלוּת בְּרַחֲמִים, דְּהִינּוּ לְלֹא יִסוּרֵי חֲבָלֵי מִשִׁיחַ. הַרְמַח"ל (רַבְנּוּ מִשֵּׁה חַיִּים לוּצְאֵטוּ הַקְּדוּשׁ) מְסַבֵּיר בְּסֵפֶרוֹ אֲדִיר בְּמָרוֹם מָה עוֹמֵד מְאַחְרֵי הַדְּבָרִים הַלְלוּ שֶׁל הַזוהר. הַשּׁוּרָה הַתְּחַתּוּנָה: כְּדָאֵי מְאֹד דְּקָא עַכְשׁוֹ לְדַבֵּק בְּקִרְיַת סֵפֶר הַזוהר הַקְּדוּשׁ (כְּדוּעַ, אֲמָרוּ הַמְקַבְּלִים שְׁסֵפֶר הַזוהר פּוֹעֵל גַּם אִם לֹא מְבִינִים אֶת הַמִּלִּים שְׁקוּרָאִים).

וּמְבִיא הַרְמַח"ל: "תְּנִיא אֲמַר ר' שְׁמַעוֹן לְחַבְרָא עַד אֵימַת נְתִיב בְּקִיָּמָא דְּחַד סַמְכָא", מִן הַתְקוּנִים הַגְּדוּלִים שְׁנִתְקַנּוּ בְּעוֹלָם הִיָּה סֵפֶר הַזוהר, כְּאֲשֶׁר נִאֲמַר שְׁבַחֵיו בְּכַמָּה מְקוּמוֹת מְמֻנוּ עֲצֻמוֹ, כִּי הוּא לְגֵאֲלָה הוֹכֵן, וְלְהַצְמִיחַ קֶרֶן יְשׁוּעָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל. וְיִתְבָּאֵר בּוֹ דְּבַר זֶה בְּכַמָּה מְקוּמוֹת בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא, וּבְתַקּוּנִים כְּמָה וְכַמָּה פְּעָמִים. וְגַם פָּה בְּפִרְשַׁת נִשְׂאָ (קכ"ד ב): "וּבִגְלוּ דַעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַטְעָם מֵאִילָנָא דְּחַיִּי דְּאִיהוּ הָאֵי סֵפֶר הַזוהר, יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" (וּבְגִלְלַ שְׁעִתִּידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מַעַץ הַחַיִּים שְׁהוּא סֵפֶר הַזוהר הַזֶּה, יִצְאוּ בְּזַכּוּתוֹ מִהַגְּלוּת בְּרַחֲמִים).

וְהָעֲנִין הַזֶּה תְּלוּי הוּא בְּעַקְרֵים גְּדוּלִים מְעַקְרֵי הַחֲכָמָה, וּמוֹשְׁרֶשׁ בְּעוֹמְקֵי הַהֲנַהֲגָה, אֲשֶׁר הַכִּין וּפְעַל הָאָדוֹן הַיְחִיד עַל עַמּוֹ וְעַל נַחֲלָתוֹ, לְנַחֲתָם הַדָּרֵךְ אֲשֶׁר יִגְיעוּ בּוֹ אֵל רַב

תועלת נמצא בזה. והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח. והענין כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנזכר לעיל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר] חכמינו זכרונם לברכה הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין ז' ב), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוך תגברת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התקון הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תשאר כפונה וקשורה תחת ישראל כנזכר לעיל, ולכן צריך להם שתי הפעולות:

תועלת נמצא בזה. והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

והענין כי חבלי משיח לא היו צריכים, אלא כמו חבוט הקבר הצריך להפריד מן האדם הזהמא שנדבק בו, כן היו צריכים החבליים (חבלי משיח) כדי להפריד מישראל [את] זהמת הגלות, כדי שיוכלו לברח כנזכר לעיל, ואחר כך יחזרו לצאת. וזה סוד [מאמר] חכמינו זכרונם לברכה הקדוש ברוך הוא מעמיד עליהם מלך שגזרותיו קשות כהמן ומחזירם למוטב" (סנהדרין ז' ב), כי זהו כלל גדול: בעוד שהאדם תוך תגברת הסטרא אחרא אינו יכול לתקן התקון הצריך. וצריך שהסטרא אחרא תשאר כפונה וקשורה תחת ישראל כנזכר לעיל, ולכן צריך להם שתי הפעולות:

לצאת מן הקלפות ההם בדרך בריחה, כי בדרך יציאה אי אפשר בראשונה. ואחר כך שיצאו ממש מן הקלפות ביד רמה, שהקליפות תשארנה כפותות תחתם.

אך כיון שנדבק הרבה בהם הזהמא, לא היה אפשר להם לברח אלא על ידי החבליים (חבלי משיח), שאז היו חוזרים בתשובה שהיא "אימא" עיר מקלט, וזאת היא הבריחה.

ואודיעך בזה סוד גדול מה שאמר הכתוב: "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו' ושבת עד ה' אלהיך" וכו' (דברים ד, ל). דע, כי התגברות הסטרא אחרא לגזר חס ושלום גזרות על ישראל, נמשך לפי עלייתה להתאחז ולניק במדרגות, כי כפי עלותה כך מתגברת. והנה היא עולה ומתגברת בספירות ז"ן, ואז נדחקים ישראל דחק אחר דחק. עד שהיא מנעת ל"אימא", והיא חושבת להתדבק שם גם כן, בסוד, "אימא דינין מתערין מינה" (זוהר חלק ג' סה א), אך באמת אינה יכולה, כי אימא היא חרות. ואז אדרבה, ישראל מתדבקין בה ובורחין בסוד התשובה.

ולכן היה צריך המלך שגזרותיו קשות, שהולך ומתגבר מספירה לספירה עד שמגיע לאמא ושם נשבר כחו, כי אדרבה מתעוררת

והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף ימיא בדרא דמלכא משיחא (בסוף הימים, בדרו של מלך המשיח).

בטול הגזרות על ידי למוד הזהר בלי הפסק
 וזאת ידעתי אגיד, כי ידאי כבר נתרבה הקטרוג עד שהיה יכול להגיע חס ושלום אל מקום גדול. ואנו תודה לקל הקדמנו וירצה ה', יהיה לכל ישראל רפואה למכה. כי זה ה' חידשים בקרוב כבר ראינו את הנולד והתחלנו בתקון גדול, כאשר אומר עתה לכבוד תורתו. וזאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש בני איטליא, ישמרם צורם, לנצל מרשת זו טמנו שונאיהם. ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, כי כבר ידענו מה שכתב רבי שמעון בר יוחאי בספר הזהר פרשת ויצא דף קנא עמוד א': 'בעוד דהאי קול לא פסק דבור שלטא ויכלא ועל דא לא אצטריך אורייתא למפסק', ושם למעלה מעט: 'כל זמנא דחכימיא ייחדון בה באורייתא לא יכיל סמ' בהו'. ועל כן שמנו עצמנו לקבע למוד שלא יהיה לו הפסק כלל.

זה משפטו [של בית המדרש]. שבעה בחרנו אשר התנדבו לזה לקיים להם להיות בין כלם לומדים תמיד מן הבקר עד הערב, כל הימים לא יחשו. והם עשו ביניהם תנאי,

לשון בעל הגוב"י על 'עץ חיים' (בהספמה שנתן להג"ר חיים שאול דוויק זצ"ל על ספרו 'איפה שלמה'): מי שאינו לומד נסתר וחקמת ספר הזהר, תסמנה שערוותיו ובשרו יעשה חדודין חדודין, בהעלותו על לבו, כי עניותא דישראל, הגזרות והמלקמות, המשיסות וההרגות, הוא בעצמו גורם לזה. ובפמליא של מעלה העני יחיבו על דלותו ושפלותו, וההרוג על הריגתו, וכל זה נקרא חטאים שבין אדם לחברו. אשר גם יום הכפורים אין מכפר עליהם או לנו מיום הדין והתוכחה. וכמו כן היום יתבעו את כל האדמורי"ם רבנים וראשי ישיבות על שלא עשו כלום להצלת ישראל מפצצת אטום, כמו שאמרו חז"ל, (שבת נה, ילקוט שופטים רמז, סח, מד"ר איכה נב. ועין חפץ חיים במכתב כ"ה), עליו לדעת כי בנפשו הוא, ויתבע חס ושלוש על זה. והזהר הקדוש מגלה את האמת מי נמנה עם עושי מצוה, ומתקבץ ואומר מי לה' אלי!!! וכמו שלמדנו הרבי שמעון בר יוחאי הקדוש במכילתא "לא נתנה תורה אלא לאוכלי המן", ומפרש החיד"א בניצוצי אורות על הזהר הקדוש פרשת בשלח (דף ס"ב ע"ב), פרוש, דוקא לאותם

כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל. ואנחנו מצליחים בזה תודה לקל, ועוד לנו סדרים רבים ונאים בענין הלמוד הזה, עכ"ל.

ועיין זוהר הקדוש פרשת בראשית (דף כ"ח ע"א), שרבי שמעון בר יוחאי צועק ואומר ווי לעלמא דאינון אטימין ליבא וסתמיים עיינין דלא מסתכלין ברזא דאורייתא וכו'... ולא עוזרים לשכינה בגלות ולא למשה רבנו שנמצא עמה, וכו'... ובגינה איתמר בגלותא בתראה, ולאדם לא מצא עזר אלא כולהו כנגדו, עיי"ש, ובמקדש מלך פירש, (הובא במתוק מדבש), שהקב"ה לא מצא תלמידי חכמים שיהיו עזר למשה בגלות, אלא כולם נחשבים כאלו הם כנגדו, לפי שאינם עוסקים בסודות התורה לסייע לתיקון השכינה עכ"ל, עיי"ש.

שהלמוד הזה לא יהיה אלא לתקונו כל ישראל. ועל כן כלם כאיש אחד יחשבו, ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו, אלא בשביל כל ישראל. ובסדר זה יתחילו: מיד אחר תפלת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לזה ושם ילמד שעור קבוע לו עד בוא ב' ויקח ממנו הספר עצמו, ומקום שהוא מסים שם יתחיל, עד בוא השלישי ויקח ממנו. וכן יקיפו וילכו עד צאת הכוכבים, דבר יום ביומו. וכל אחד בשעת למודו יהא דינו כמתפלל י"ח, שלא יוכל להפסיק בשום מין הפסק שבעולם. ולא יסיים למודו עד שיתחיל הב', באפן שרגע אחד לא יפסק קול התורה. והלמוד הוא ספר הזהר, תקוניים וזוהר חדש - ונמצאו לומדים בכל שבוע כל זה. וזה ידענו כי בחר ה' בזה לבטל כל גזרות קשות, ובפרט להיות לחומה אל הגזרה הקשה חס ושלוש.

ז. וזה לשון הזהר הקדוש (ח"ב בשלח דף ס"ב ע"ב):

רבי שמעון אמר, תא חזי, עד לא יתב קדשא בריך הוא אורייתא לישראל, אבחינו

ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא אשר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות,

ס"ג ע"א) לון כל האי. אלא דאינון לא הוו בני מהימנותא.

כגוונא דא, אינון דלא מהימני ביה בקודשא בריה דא, לא בעאן לאסתכלא בארחוי, ואינון בעאן לאטרקא גרמיהו כל יומא בטר מזונא, זמא ולילי, דלמא לא סליק בידיהו פתא דנהמא. מאן גרים לון האי. בגין דלאו אינון בני מהימנותא. אוף הכא, שטו העם ולקטו, שטו בשטותא דגרמיהו, ובעאן לאטרקא עליה, הדא הוא דכתיב, וטחנו ברחים. בטר כל טרקה דא, לא סליק בידיהו, אלא דכתיב והיה טעמו כטעם לשד השמן. ולא יתיר. מאן גרים לון האי, בגין דלא הוו בני מהימנותא.

אמר רבי יוסי, מאי לשד השמן. איכא דאמרי, דליש במשחא, כתרומו. ואיכא דאמרי, מה השד אתחזר לכמה גונו, אוף מנא, אתחזר לכמה גונו. רבי יהודה אמר, לשד השמן, וניקא דמשחא.

רבי יצחק אמר, איש לפי אכלו לקטו. וכי מאן דאכיל קמעא, לקיט קמעא, ומאן דאכיל יתיר, לקיט יתיר, והא כתיב לא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר. אלא לפום אינון דאכלין לקטין. משמע אכלו, מאן דהוה אכיל ליה, ובגיני כך לא כתיב אכילתו.

מאי קא מירי. אחיד בר נש בעבדא, או באמרא, ואמר דהוא דיליה. אתא חבריה, ואמר, האי עבדא דילי הוא. קריבו לקמיה דמשה דיןא, אמר לון כמה נפשאן בבייתך, וכמה נפשאן בבייתך דדיו, אמר כד וכד. והוהו שעטא אמר לון משה, לקטו מחור, וכל חד מניכו ייתי לגבאי. לקמיה, נפקו ולקטו, ואתין קמי משה, שוין קמיה מנא, הוה מדיד ליה. אי הוה עבדא דדיו, אשכח הוה עומרא דעבדא, בהאי מנא. דהא חד עומרא לכל נפש ונפש מבייתה. מדיד לדיו, ואשתכח חסרא, הוה מיכלא דעבדא, בהוה מנא דיליה, וחד עומרא לכל נפש ונפש מבייתה. אמר עבדא דדיו, הדא הוה דכתיב איש לפי אכלו לקטו וכתוב עמר לגלגלת מספר נפשתיכם.

בין אינון בני מהימנותא, ובין אינון חייבי דלאו אינון בני מהימנותא, ולא קיימין באורייתא. ובמה אבחי לון. במן. כמה דאתמר אנסנו. וכל אינון דאשתכחו דאינון בני מהימנותא, רשים ליה קדשא בריה דאמר ברשימו דכתרא דחס"ד, כמה דאת אמר המיחלים לחסדו, ועל דא למען אנסנו. וכל אינון דלא משתכחי בני מהימנותא, אעדי מנייהו כתרא עלאה דא. ומנא אכריז ואמר, (משלי יג) ובטן רשעים תחסר. ועם כל דא לא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר.

תאנא, בהוהו שעטא אשתלימו ישראל לתתא, כגוונא דלעילא, כמה דאוקימנא, דכתיב, (שמות טו) ויבואו אילמה ושם שתיים עשרה עינות מים ושבעים תמרים וגו'. ואתתקו אילנא קדישא, בתריסר תחומין, בארבע סטרי עלמא. ואתתקו בשבעין ענפין, וכלא כגוונא דלעילא.

בהוהו שעטא, נטיף טלא קדישא, מעתיקא סתימאה, ומליא לרשיה דזעיר אנפין, אתר דאקרי שמים. ומהוהו טלא דנהורא עלאה קדישא, הוה נגיד ונחית מנא לתתא. וכד הוה נחית, הוה מתפרש גלידין גלידין, ואקריש לתתא. הדא הוא דכתיב דק כפפור על הארץ.

כל אינון בני מהימנותא, נפקי ולקטי, ומברקאן שמא קדישא עליה. והוהו מנא, הוה סליק ריחין דכל בוסמין דגנתא דעדן, דהא ביה אתמשד ונחית לתתא. שויה לקמיה, בכל טעמא דאיהו בעי, הכי טעים ליה, ומברד למלכא קדישא עלאה.

וכדיו מתברד במעו, והוה מסתכל וידע לעילא, ואסתכי בחכמה עלאה, ועל דא אקרו דר דעה. ואלין הוו בני מהימנותא, ולהון אתיהיבת אורייתא לאסתכלא בה, ולמנדע אורחא.

ואינון דלא אשתכחו בני מהימנותא, מה כתיב בהו, (במדבר יא) שטו העם ולקטו. מאי שטו. שטותא הוה נסבי לגרמיהו, בגין דלא הוו בני מהימנותא. מה כתיב בהו. וטחנו ברחים או דכו במדוכה וגו'. מאן אטרח (דף

תרגום לשון הקודש

רבי שמעון אמר, בא ראה, עד שלא נתן הקדוש ברוך הוא תורה לישראל, הבחין בין אותם בני האמונה לבין אותם רשעים שאינם בני אמונה ולא עומדים בתורה. ובמה הבחין בהם? במו, כמו שנאמר אנטונו. וכל אותם שנמצאו שהם בני האמונה, רשם אותם הקדוש ברוך הוא ברשם של כתר החסד, כמו שנאמר המיחלים לחסדו, ועל זה למען אנטונו. וכל אותם שלא נמצאו בני אמונה, העביר מהם הכתר העליון הזה, והמן הכריז ואמר, ובטן רשעים תחסר. ועם כל זה, לא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר.

שנינו, בשעה ההיא נשלמו ישראל למטה פדגמא של מעלה, כמו שבארנו, שכתוב (שמות טו) ויבאו אילמה ושם שתיים עשרה עינת מים ושבעים תמרים וגו'. והתחזק האילן הקדוש בשנים עשר תחומים, בארבעה צדי העולם, והתחזק בשבעים ענפים, והכל פדגמא של מעלה.

באותה שעה נטף טל קדוש מהעתיק הנסתר, ומלא את ראשו של זעיר אנפיו, מקום שנקרא שמים. ומאותו טל של אור עליון קדוש היה שופע ויורד מן למטה, וכשהיה יורד, היה נפרד גלדים גלדים, ונקרש למטה. זהו שכתוב דק ככפר על הארץ.

כל אותם בני אמונה יוצאים ולוקטים, ומברכים עליו את השם הקדוש, ואותו מן היה מעלה ריחות של כל הבשמים של גן עדן, שהרי ממנו נמשך יורד למטה. שם אותו לפניו, ובכל טעם שרצה - היה טועם אותו, ומברך את המלך הקדוש.

ואז מתברך במעיו, והיה מסתכל ויודע למעלה, ומסתכל בחכמה העליונה, ועל זה היה נקרא דור דעה. ואלה היו בני אמונה, ולהם נתנה תורה להסתכל בה ולדעת דרכיה. ואותם שלא נמצאו בני אמונה, מה כתוב בהם? (במדבר יב) שטו העם ולקטו. מה זה שטו? שטות היו לוקחים לעצמם, משום

שלא היו בני אמונה. מה כתוב בהם? וטחנו ברחים או דכו במדכה וגו'. מי הטריח אותם לקל זה? אלא שהם לא היו בני אמונה.

כמו זה אותם שלא מאמינים בקדוש ברוך הוא, לא רוצים להסתכל בדרכיו, והם רוצים להטריח את עצמם כל יום אחר מזון יום ולילה, אולי לא יעלה בידם פת לחם. מי גרם להם את זה? משום שאינם בני אמונה. אף כאן, שטו ולקטו - שטו בשטות של עצמם, ורוצים להטריח עליו. זהו שכתוב וטחנו ברחים. אחר כל הטריחה הזו לא עלה בידיהם, אלא שכתוב והיה טעמו כטעם לשד השמן, ולא יותר. מי גרם להם את זה? משום שלא היו בני אמונה.

אמר רבי יוסי, מה זה לשד השמן? יש אומרים, שהיה גלוש בשמן כתרגומו. ויש אומרים, מה השד מתהפך לכמה גונים, אף המן מתהפך לכמה גונים. רבי יהודה אמר, לשד השמן - ניקת השמן.

רבי יצחק אמר, איש לפי אכלו לקטו - וכי מי שאוכל מעט לוקט מעט, ומי שאוכל יותר לוקט יותר? והרי כתוב לא העדיף המרבה והממעיט לא החסיר? אלא לפי אותם שאוכלים, לוקטים. משמע אכלו - מי שהיה אוכל אותו. ומשום כך לא כתוב אכילתו.

מה זה אומר? אחז אדם בעבד או באמה ואמר שהוא שלו. בא חברו ואמר: עבד זה הוא שלי! קרבו לפני משה לדיון. אמר להם: כמה נפשות בביתך, וכמה נפשות בביתו של זה? אמר כך וכך. ואותה שעה אמר להם משה: לקטו מחר, וכל אחד בא אלי. למחר יצאו ולקטו, ובאו לפני משה. שמו לפניו את המון, והיה מודד אותו. אם אותו עבד של זה - מצא את אותו העמר של העבד במונה, והיה שהרי עמר אחד לכל נפש ונפש מביתו. מדד לזה - ונמצא חסר אותו מאכל העבד במונה שלו, ועמר אחד לכל נפש ונפש מביתו. אמר ופסק: העבד של זה הוא! זהו שכתוב איש לפי אכלו לקטו. וכתוב עמר לגלגלת מספר נפשותיהם.

שְׁהִיוּ אוֹכְלִים אוֹתוֹ בְּעֵין [אֵת הַמֶּן מוֹכֵן כְּמוֹ שְׁנִשְׁלַח לָהֶם בְּלִי טִירְחָא], כְּמוֹ שְׁהִיָּה יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם, שְׁבֻזָּה עֲמֻדָּה בּוֹ סִגְלַת רוּחַנִיּוּתוֹ לְפִקְחַת הַשְּׂכָל, לְאַפּוּקֵי אֵינּוֹן דְּמִשְׁנַיִם אוֹתוֹ (כְּלוֹמֵר שְׁטַחְנוּ בְּרַחֲמִים וְדַכּוּ בְּמִדּוּכָה, כְּלוֹמֵר אֵלּוּ שְׁלֹא הָיוּ רְאוּיִים וְהָיוּ צְרִיכִים לְטִרְחָא בּוֹ), וְלִכֵּן הָיוּ נִסְבִּי שְׁטוּתָא לְגִרְמִייהוּ, (הַרְמ"ז), עכ"ל.

וְכִתּוּב בְּמִדְרַשׁ, שְׁמִלְכַד הַטִּירְחָא לְטַחֲוֹן וְכוּ' גַם הָיוּ אֵלּוּ שְׁלֹא הָיוּ בְּנֵי מְהִימְנוּתָא (שְׁלֹא מְאֲמִינִים וְלֹא עוֹמְדִים בַּתּוֹרָה – לְשׁוֹן הַזוּהַר וְלֹא קִיַּיִמִין בְּאוּרִייתָא), הָיוּ צְרִיכִים לְלַכֵּת רְחוּק לְחַפֵּשׂ אֵת הַמֶּן שֶׁשִּׁיךְ לָהֶם, מֵה שְׁאִין כֵּן הַצְדִּיקִים הָיָה יוֹרֵד לִיד פֶּתַח בֵּיתֶם בְּלֹא טִירְחָא, וְלִכֵּן הָיוּ הִרְשָׁעִים קוֹרְאִים לְמֶן 'לֶחֶם הַקְּלוּקָל' שְׁהִיָּה מְגֵלָה קְלִקְלָתָן, וְהַמֶּן גִּילָה אֵת הָאֲמֵת מִי הוּא הַצְדִּיק וְמִי הוּא הִרְשָׁע, וְיוֹתֵר מִזֶּה, שְׁכַאֲשֶׁר אָכְלוּ אֵת הַמֶּן הוֹצִיא אֵת שְׁטוּתָם וְגִילָה אֵת מַעֲשֵׂיהֶם הִרְעִים לְחוּץ, וְלָהֶם לֹא הוֹעִיל הַמֶּן לְדַעַת אֵת סוּדוֹת הַתּוֹרָה כְּדַבְרֵי הַחֵיד"א הַנִּלְ.

מִכָּאֵן רוֹאִים שְׁמִי שְׁמַאֲמִין בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבַתּוֹרַת אֲמֵת, לוֹמֵד זֶהֱ הַקְדוּשׁ וּמַתְדַבֵּק בְּשִׂכְנֵיהַ הַקְדוּשָׁה וּמְרַגֵּישׁ בְּזֶה טַעַם מֶן, וְזוּכָה לְהִיּוֹת מִבְּנֵי עֲלִיָּה, וְמִי שְׁלֹא רוֹצֵה לְלַמֵּד זוּהַר הַקְדוּשׁ, זֶה עֲצָמוֹ מְגֵלָה עָלָיו שְׁאִינוֹ מִבְּנֵי אֲמוּנָה שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְכִנְרָאָה שְׁגַם בְּמֶן לֹא טַעַם וְלֹא זָכָה לְהִבִּין בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה, אוֹי לוֹ וְאוֹי לְנַפְשׁוֹ, וְאִם חָזַר בְּגִלְגוּל זֶה, אִם יִזְכֶּה, וְיִרוּץ וְיִתְקַן מֵה שְׁעוֹת בְּדוֹר הַמְדַבֵּר, אוֹלֵי יָשׁוּב וְרָפָא לוֹ.

לְהַסְתַּכֵּל עַל הַשְּׁעוֹן

יְדוּעַ הַסְפּוֹר, אֵיךְ אֵרֶץ יִשְׂרָאֵל נִצְלָה מֵהִיטְלָעַר ימ"ש, וְאֵיךְ יְכוּלִים לְהַנְצִיל בְּזַמְנֵינוּ מִפְּצֻצַת אָטוֹם!!!

רַב אַחַד סִפֵּר לִי שֶׁשָּׁמַע מֵהַגַּה"צ הַמְקַבֵּל רַבֵּי יְהוּדָה לִיב אֶשְׁלַג בְּעַל מַחְבֵּר סִפֵּר הַסֵּלֶם עַל הַזוּהַר הַקְדוּשׁ.

הַגַּה"צ רַבֵּי יְהוּדָה לִיב אֶשְׁלַג זצ"ל רָאָה שְׁמִלְחָמַת הִיטְלָעַר ימ"ש פְּרֻצָּה עַל הָעוֹלָם, וּפְתָחוּ מְאֹד שְׁתַּגִּיעַ לְאַרְצֵנוּ הַקְדוּשָׁה לְהַשְׁמִיד לְהַרוֹג וּלְאַבֵּד אֵת כָּל הַיְהוּדִים מִנְעַר וְעַד זָקֵן טַף וְנָשִׁים ח"ו. עַל כֵּן אָמַר, הָיוֹת וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי כּוֹתֵב בְּזֵהַר הַקְדוּשׁ, בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוֹן מְגִלוֹתָאִי, הַתְּחִיל לְתַרְגֵּם הַזוּהַר בְּלִשׁוֹן הַקְדוּשׁ כְּדִי שְׁכָל יְהוּדֵי יוֹכַל לְהִבִּין וּלְלַמֵּד אֵת הַזוּהַר הַקְדוּשׁ, וְאָמַר שְׁבִיוִם שְׁיֻצָּא לְאוֹר הַסִּפֵּר

הראשון על הזוהר הקדוש יהיה לרשע מפלה גדולה, וכך היה ביום שיצא לאור הכרך הראשון מספר הזוהר, אז היה לו להרשע מפלה ונגמרה המלחמה של היטלער ימ"ש. ולא הצליח זממו להגיע לארצנו הקדושה.

ובמו שאנו זקוקים לרחמי שמ"א, ויש כמעט אחד וחצי בליון ערבים שכלם רוצים לחסל את 15 מליון יהודים ח"ו, לכן אנו בטוחים, שאם ילמדו את הזוהר הקדוש בכל יום ויום עשר עד 15 דקות, וכך כל אחד יגמר כל הזוהר בשנה אחת, בודאי ננצל מחבלי משית, כמו שכתבו גדולי הרבנים של חברי הפד"ץ עדה החרדית בירושלים עיה"ק בשנת תרפ"א כהבטחת רבי שמעון בן יוחאי ע"ה שבספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי.

ואכן, ביום שאנשי "מפעל הזוהר העולמי" סימו את ספר הזוהר הקדוש לפי סדר הדרה היומי, הנדפס ביי"ב פרכים ליי"ב חדשי השנה, באותו היום ממש נפסקה המלחמה של עופרת יצוקה בעזה, בחדש טבת לפני ג' שנים [מל' כסלו עד ח"י טבת - (למספרם בין 27 בדצמבר 2008 ל' בכסלו תשס"ט) ל-18 בינואר 2009]. וחזרו מליון אנשים לביתם, אחרי שהיו בגלות קשה כבר כמה שבועות.

אחר שבוע היה כתוב בעתון 'חדש', בבית שמש, שרב הטילים שזרקו הערבים היו צריכים להגיע לבית שמש, וכל השלש שבועות האלו עבדו אצלנו כמה אנשים לערך 30-26 מעת לעת בלי הפסק, לסדר את הזוהר הקדוש ללמוד היומי, ואחר כך נודע לנו הנס הגדול שהציל את כל בית שמש מהטילים, וגם כן שבגמר הספר הזוהר הקדוש באותו היום ממש נגמרה המלחמה. [והגיע רק טיל אחד קרוב למקום של מחנה צבאי שיש שם פצצת אטום, וגם היה נס גדול שלא קרה כלום].

וגם במלחמת עופרת יצוקה היו נסים גדולים מאד כידוע.

וראינו בעינינו את הנסים הנגלים, שקרו על ידי הדפסת ספרי הזוהר, עוד לפני שחלקו אותם לרבים, שרק כשעוסקים בהפצת הזוהר הקדוש יש כבר נסים גלויים^ט.

ט. אמרו במדרש תנחומא (בשלח פרק כה), "ויבא עמלק וילחם עם ישראל", רבי אליעזר בן חסמא אומר, מקרא זה רשום ומפורש הוא על ידי איוב, שנאמר (איוב ח) "היגאה גומא בלא בצה" וגו' כשם שאי אפשר, כך אי אפשר לישראל לחיות אלא אם כן מתעסקין בדברי תורה, ולפי שפירשו ישראל מדברי תורה, לפיכך השונא בא עליהם,

היסורין יזדככו הנפשות ויתבררו ניצוצי הקדושה, כדרך שיתבררו באמצעות בחינת התורה, אלא שזו מלאכתו נאה וזו מלאכתו בלתי נאה, ואמרו "ענבים" כי באמצעות היסורין תגמר הכנתה כגמר בישול פרי הגפן שהם הענבים, גם רמז כי לא ישלטו האומות לשפוך דם לזמור אילן או ענף או אשכול אלא ענבים, פירוש גרגרין.

ואמר "סותה", לרמזו מדרגה קטנה למטה מהסותא כי הסות ירצה לשון כיסוי ההכרחי, לשון מסוה, והכוונה בזה כי הפרש גדול יהיה בין אם תהיה הגאולה באמצעות התורה והמצוה, אז יגלה בגילוי מלכות עליון, לאם תהיה באמצעות הנקמה אשר תהיה בישראל יהיה בבחינת עני ורוכב וגו' (זכריה ט' ט').

ובאור החיים הקדוש בפירושו ראשון לציון על שיר השירים (פרק ב ד) "הַבְּיָאֲנִי אֶל בֵּית הַיֵּינָן וְדַגְלוּ עֲלַי אֶהְבֶּה" פירש, וז"ל: דע כי ביין יש ארבעה דברים... וכנגד ד' דברים אשר ביין הם בתורה פרד"ס... ואמרו "ודגלו עלי אהבה" נראה שרמז כאן מה שכתוב בזוהר חדש בשעשועו שמשעתשעו הקב"ה עם הצדיקים בגן עדן, עכ"ל.

ובמסכת סוטה (דף כ"א ע"א), ד"א עבירה מכבה מצוה ואין עבירה מכבה תורה שנאמר מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה. וברש"י שם פירש: לכבות את האהבה - זו תורה דכתיב (שיר ב) הביאני אל בית היין ודגלו עלי אהבה, יין סוד. ובתו"ט על מסכת אבות (פרק ד משנה כ'), כתב: ורוב המפרשים פירשו שהענבים כנגד חלק הפשט שבתורה. והיין כנגד חלק הנסתר וכן אמרו (סנהדרין ל"ח.) יין בגמטריא 'סוד'.

ובשיר השירים (פרק ד' ד') "כְּמִגְדַל דָּוִד צְוֹאֲרָךְ בְּנוֹי לְתַלְפִּיֹת אֶלְפֵי הַקְּמוֹן תְּלֹוֹי עָלָיו כֹּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים", ובתרגום יונתן פירש: וריש מתיבתא... ובאולפן דאורייתא דהוה עסק, רחיצין עמא בית ישראל, ומנצחין בקרבא כאילו אחדין בידיהון כל מיני זינין

ולעולם אין השונא בא אלא על החטא ועל העבירה, לכך נאמר ויבא עמלק.

... אחרים אומרים אין רפידים אלא שרפו ידיהם מן התורה, ולפיכך עמלק בא עליהם, וכן את מוצא שאין השונא בא אלא על ידי רפיון ידים מן התורה, שנאמר (ד"ה ב' י"ב) "ויהי כהכין מלכות רחבעם וכחזקתו עזב את תורת ה' וכל ישראל עמו" ומה ענשו? "עלה שישק מלך מצרים על ירושלים ויקח את אוצרות בית ה' ואת אוצרות בית המלך, ואת הכל לקח ויקח את כל מגני הזהב אשר עשה שלמה" (מלכים א' י"ד).

ובמדרש תנחומא פרשת ויחי (פרק י') ... "כבס ביין לבושו" מרוב יין "ובדם ענבים סותו"... אין יין אלא תורה, שנאמר (שיר א) "כי טובים דודיך מיין הביאני אל בית היין" "חכלילי עינים מיין" מכאן את למד שהתורה הרבה אצלו חיד לי לי מיינה של תורה, ולבן שנים בזכות התורה אם יהיו חטאים כשנים כשלג ילבינו (ישעיה א).

ובאור החיים הקדוש (בראשית פרק מט פסוק יא), "כבס ביין" וגו' - יתבאר על דרך אומרם ז"ל (בזוהר חדש פרשת בראשית) כי גלות ד' שבו יגלה הגואל העצום צריך שתהיה ביד ישראל מצות עסק התורה, וזולת זה יתעכב מבוא, ולזה רמז באומרו כבס וגו', פירוש כי כוחו של המלך המצופה שילה שמו, הוא בחינת עסק התורה, שיתעסקו ישראל בינה של תורה, ועיין מה שפירשתי (שהש"ר ב) בפסוק "הביאני אל בית היין", ואמר כי באמצעותה יהיה לבושו שהוא כינוי למלכות, נכון אליו ללובושו.

ואמרו "ובדם ענבים" וגו' - נתכוון לומר, כי אם יגיע זמן הגאולה ולא ימצא יין, פירוש שאין בנו תורה, תהיה הגאולה באמצעות עול ותוקף הגלות אשר יצירון האומות לישראל, כאומרם ז"ל (סנהדרין צז:) כי כשיגיע קץ הנחתם ולא יהיה בישראל זכות לגואלם יעמיד להם מלך קשה כהמן וכו', והוא אומרם ודם ענבים, כי באמצעות

ובזכות זה יתקיימו דברי זוהר הקדוש "בספרא דא יפקון מגלותא", דהינו, שרק בגמר כל הספר כלו יצאו מן הגלות הקטנה שעברה עלינו, וכעת נוכל להבין מזה, שאם נסים כלנו את ה"זוהר המלק" דבר יום ביומו ("דף היומי" בזהר), אז בקרוב ממש נזכה להבטחת הרשב"י האמורה לעיל "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

מורי ורבותי, לא נעשה את השגיאה שעשו כל הרבנים וראשי ישיבות באיראפה שלא רצו לשמוע בקול הגה"צ בעל הסלם זצ"ל!!!

ברוך ה' שזכינו לדור קדוש כזה שיש לנו לערוך 1000 מפיצי זוהר הקדוש, שכל יהודי יעשה סיום כל שנה על כל ספר זוהר הקדוש, וכמו שמשוה רבינו עליו השלום הבטיח: "ובגין דעתידין ישראל למטעם" מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". פרוש: משום שעתידין ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים.

בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי

העולם מכין עצמו לגאלה השלמה, כמו שהבטיח משה רבינו לרשב"י - "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי". ובזכות מזכי הרבים ישפע שפע רב בכל העולמות ונזכה להבטחות הגדולות של הרשב"י (בזהר תרומה קכ"ח:).

אמר רבי שמעון בן יוחאי זיע"א: מעיד אני עלי שמים וארץ, שכל המזכה את הרבים ומחזירן למוטב [שזה נעשה על ידי הפצת זוהר הקדוש] מתעלה בשלש מעלות, מה שאין כל אדם זוכה לזה - כופה את מלכות

דגיברין, וברשי פירש: "שלטי הגבורים", שהתורה מגן לישראל. ובפסוק ה' "שני שדיך כשני עפרים תאומי צביה הרועים בשושנים", ובתרגום יונתן פירש: תרין פריקין דעתידין למפרקן משיח בר דוד ומשיח בר אפרים וכו'. ובפסוק ו' "עד שיפוח היום ונסו הצללים אלק לי אל הר המור ואל גבעת הלבונה", פירש ב"צרוור המור": אלך לי אל הר המור זה הר סיני, לעשות ישראל מקוורת מור, כי כמו שהקטרת מור מבריח

כל רוחות רעים, כן על ידי הר סיני, פסקה זוהמתן, "ואל גבעת הלבונה", ללבן אותך ולהפוך כל החטאים לזכיות, עכ"ל. וזהו כמו שכתוב במדרש נתחומא לעיל, (ויחי) "ולבן שנים" בזכות התורה, "אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו" (ישעיה א), עכ"ל. שזה הכוח ניתן לתשובה מאהבה שמהפך לזכיות, כמו כן על ידי לימוד יינה של תורה שהם סודות התורה זוכים לתשובה מאהבה, ומהפכים הכל לזכיות.

הַרְשָׁעָה. - עוֹשֶׂה נַחַת רִיחַ וְעֵלּוּי לְהִשָּׁם יִתְבַּרְךָ. - מַעֲמִיד אֶת כָּל הָעוֹלָם שְׁלֵא יִחַרְב, וּמְרַבָּה שְׁלוֹם.

וְעַל זֶה מִבְּטִיחַ לוֹ הַרְשָׁבִי: זוֹכָה לְרֵאוֹת בָּנִים לְבָנָיו. - זוֹכָה לַעֲשִׂירוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה. - זוֹכָה לְעוֹלָם הַבָּא. - אֵין שׁוֹם אַחַד שְׁיִכּוֹל לְהַזִּיק וּלְהַרְע לוֹ. - נִכְנָס לְשָׁנַיִם עֶשֶׂר שְׁעָרֵי גֶן עֵדֶן - וְאֵין מוֹחָה בִּידּוֹ. - מְשִׁיעִים עָלָיו שְׁפַע בְּרָכָה וְהַצְלָחָה לוֹ בְּכָל עֲנִינִים לוֹ וּלְזָרְעוֹ עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת. - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהַרְשָׁבִי מְבָרְכִים אוֹתָם בְּכָל הַבְּרָכוֹת שֶׁנִּתְבַּרְךָ בָּהֶם אֲבִרְהֶם אֲבִינוּ, שְׁגֵם הוּא קָרַב אֶת כָּלָם לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. - הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לְאַרְבַּע מַחְנוֹת מְלֹאכִים עֲלֵיוֹנִים וּמְלֹוִים אוֹתוֹ, וְנִכְנָס לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת גְּנוּזִים (גִּימְטְרִיא "סוּד"), שְׁלֵא זוֹכָה בָּהֶם שׁוֹם אָדָם אַחֵר - וּמִיַּחְדִּים רַק לוֹ.

וְנִסְפָּר סְפוּר נוֹרָא מְגַדֵּל הַזְכוֹת שֶׁל מְזִבֵי הַרְבִּים:

הַמְזַבָּה אֶת הַרְבִּים הוּא הַיַּחְסוֹן הַכִּי הַגְּדוֹל בְּשָׁמַיִם

בְּסִפְרֵי יִשְׁמַח מִשֶּׁה עַל הַתּוֹרָה בַּהַקְּדָמָה בְּקִנְטָרְס תְּהִלָּה לְמִשֶּׁה (דף י"א ע"ב), וְזֶה לְשׁוֹן קְדָשׁוֹ: מְבֹאֵר בְּזוֹהַר תְּרוּמָה (דף קכ"ח ע"ב), הַהוּא זְכָאָה בְּעֵי לְמַרְדָּף בְּתַר חֲזִיבָא וְכוּ' [מִי שֶׁהוּא זְכָאִי, צָרִיךְ לְרַדְף אַחֵר הָאֲנָשִׁים הַחֲזִיבִים] בְּגִין דִּיחֻשְׁב לִיה כְּאֵלוֹ הוּא בְּרָא לִיה וְדָא אִיהוּ שְׁבַחָא דִּיִּסְתַּלַּק בִּיה יְקָרָא דְקַב"ה יִתִּיר מְשַׁבַּחָא אַחֲרָא וְכוּ' וְעַל דָּא בְּאַהֲרֹן וְרַבִּים הִשִּׁיב מַעֲזוֹן וְכַתוּב בְּרִיתִי הִיְתָה אִתּוֹ הַחַיִּים וְהַשְּׁלוֹם (וְעִי"ש ב'ד' קכ"ט ע"א) כַּמָּה הַפְּלִיגוֹ שֶׁם כַּמָּה גְּדוֹלִים זְכוֹת הַצְּדִיקִים שְׁמַחְזִירִים רְשָׁעִים בְּתַשׁוּבָה.

בֵּן שְׁמַעְתִּי מֵאֲדָמוֹ"ח ז"ל אֲשֶׁר סִפֵּר לוֹ מוֹזַל"ה אֵיךְ שְׁפַעֵם אַחַת נִפְגְּשׁוּ בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן רַשִׁי" ז"ל עִם הָרַב הַקְּדוֹשׁ ר' אֵיצִיקֵל מְדְרָאֵה אֲבִיטָשׁ וְשָׂאֵל רַשִׁי" ז"ל ר' אֵיצִיקֵל אֵיזָה זְכוֹת וּמַצָּוָה יֵשׁ לוֹ לְבַנוֹ הָרַב הַקְּדוֹשׁ ר' מִיכָל הַמַּגִּיד מִיִּשְׂרָאֵל מְזֹלְאֻטְשׁוּב, מַה שְׁשׁוּמַע שְׁמַרְעִישִׁין בְּכָל הָעוֹלָמוֹת עִם בְּנוֹ הָרַב הַנִּזְכָּר, וְהַשִּׁיב לוֹ רַבִּי אֵיצִיקֵל הַנִּזְכָּר, אֵיךְ שְׁלוּמֵד תּוֹרָה לְשָׁמָּה, וְלֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רַשִׁי" ז"ל, וְאָמַר לוֹ עוֹד, שְׁבָנוּ הַרְבָּה לְסַגְף אֶת עַצְמוֹ בְּתַעֲנִיתִים וְסִגּוּפִים, וְגַם בָּהּ לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וְאָמַר לוֹ עוֹד אֲשֶׁר הַרְבָּה בַּגְּמִ"ח וְצָדָקָה, וּפְזָר נִתֵּן לְאֲבִיוֹנִים וְכַדּוּמָה, וְעוֹד לֹא נִתְקַרְרָה דַּעְתּוֹ שׁוֹב אָמַר לוֹ שְׁרַבִּים הִשִּׁיב מַעֲזוֹן וְעָשָׂה הַרְבָּה בְּעֲלֵי תַשׁוּבָה בְּעוֹלָם, וּבְזוֹהַ נַחָה וְשָׁקְטָה דַּעְתּוֹ שֶׁל רַשִׁי" ז"ל, וְנַחָה דַּעְתּוֹ הַקְּדוֹשָׁה מַה שְׁמַרְעִישִׁים אִתּוֹ כָּל הַפְּמִלְיָא שֶׁל מַעֲלָה עַכ"ל.

מובן כי מעשה כזאת לא יוכל לספר אשר עיני בשר לו ואף לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזולתו יוכל לספר כזאת.

מזה יכולים להבין איזה זכות גדול הוא לאלו שלומדים זוהר הקדוש, וכל הפמליא של מעלה מדברים מהם, שבזכותם נצולים כל עם ישראל מכל מיני גזרות קשות ורעות, ומקרבין הגאולה ברחמים, שנזכה בקרוב לראותה.

גדל שכר מזכה הרבים

אמרו חז"ל במדרש תנחומא (פראשית פרק א): מעשה בר' אבהו כשהיה מסתלק מן העולם הראה לו הקב"ה שלש עשרה נהרי אפרסמון, התחיל לומר בשעת מיתתו לתלמידיו, אשריכם עוסקי התורה, אמרו לו, רבינו, מה ראית, אמר להם שלש עשרה נהרי אפרסמון נתן לי הקב"ה בשכר תורתו, התחיל לומר ואני אמרתי לריק יגעתי לתהו והכל כחי כליתי, וכו'. [באור: קדם פטירתו של רב אבהו העבירו לפניו שלש עשרה נהרות של אפרסמון, שאל רבי אבהו: למי כל אלו, אמרו לו: שלך הם, אמר להם: כל אלו לאבהו ואני אמרתי לריק יגעתי].

ומבאר האריז"ל, שרבי אבהו חשב שהיתה יגיעתו במשך ימי חייו לריק, כי לא ראה שום תועלת בעבודתו, אך אליבא דאמת זכה על ידי יגיעתו ל"ש" שהם סוד "ש"י" עולמות, המבטחין לכל צדיק וצדיק [ר"ק" גימטריא "ש"ש" שהוא הפך מ"ר"ק"] ועל אלו הי"ג נהרות שהראו לו רומזים לש"י עולמות.

בואו ותשמעו איך זה עובד, ומי יכול לזכות לזכות את הרבים, שאלה שנשאלתי ותשובה על זה:

שאלה: אני רוצה להרויח מפעל הפיס!!! להיות עשיר בקנין רוחני!!!
 וראיתי בקשה לתורם שישלם ישר לדפוס אלף סטים של הזוהר הקדוש ב-70 כרכים, וברוך ה' אני עשיר גדול והבנתי שהתורם לזה יזכה לזכיות שלא חזו עינינו מעולם, דהינו: יקבל שכר 70 מליון סיומי זוהר בכל חדש כפול 70 אלף - לשכר זה אין אחד בעולם שהגיע, והחלטתי תכף ומיד שאני זוכה בזה, זה מפעל הפיס הגדול בעולם שבודאי זוכים. אך רגע, משהו קרה אתי ואינני מבין, איני יכול בשום אופן בעולם לתת את הכסף, נתתי כבר מיליוני דולרים לצדקה, וכאן לא הולך בשום אופן,

יש בקרבי מלחמה פזאת גדולה, אני יודע את האמת [שאתם כלכם לשם שמים, אתם לא צריכים את הפסך בשבילכם, ולא נוגעים בכסף], אבל אי אפשר בשום אופן לתת! למה? למה? למה? או לי כבודו יכול להסביר לי מה קרה אתי? באמת אין לי מנוחה מזה!!! מאז הנפש שלי במלחמות כאלו גדולות, זה מה שאני מרגיש!!!

תשובה: לזכות זכיות כאלו לא הולך ככה בפשטות!!! לא מחלקים עולם הבא בלי עמל, וצריך זכיות לפני זה, כדי להגיע לדבר נשגב כזה, [יש כמה ספורים, ועל הטלפון אסביר לכם יותר].

למשל, יש לנו 1300 ספרים נחוצים על הזוהר הקדוש ולא נדפסו עוד, שאין מי שיזכה לזה, ואפילו מזפי הרבים הגדולים ביותר, רצו, ולא יכלו בשום אופן, כבר שנתיים שנלחמים בפנים הגוף שלהם, וזה הסוד הגדול הטמון בזוהר הקדוש, כי רק בזכות הזוהר נצא מן הגלות, אז למי יש הזכות לעזור לזה? רק יחידי סגולה, וכנאמר "אל תבטחו בנדיבים, בן אדם שאין לו תשועה"! שרואים שרק אנשים פשוטים שאין להם גאווה, זוכים לתרם. אתה צריך הרבה להתחנן להקדוש ברוך הוא שיזכה אותך, תלך לציון הרבי שמעון בר יוחאי ותבכה ותבקש שתזכה לכה, וכמו במשכן שלא כל אחד זכה שתגיע תרומתו לקדש הקדשים, גם כאן הרבי שמעון בר יוחאי זי"ע הוא קודש הקדשים, וצריך הרבה תפלה ודמעות לזכות לזה, (ראה בספר לקוטי זוהר בהקדמה).

מי לה' אלי? פיצד הפוכים כסף לזה"ב - זוהר ביזכותך - ומי יזכה לזה? כל החיים שלך נתת כסף לערב רב ובנית את הערב רב, וזה לא נותן לך לתת לקדושה גדולה כזאת, לכן עשינו דבר חדש שכל אחד יקנה רק 10 סטים, ויהיה לו הזכות של 700 סיומי זוהר כפול 70 מליון כל חדש, וגם לזה רק יחידים זוכים לזה, כי כאן קונים עולם הבא כזה גדול, שעוד לא היה דבר כזה בעולם.

לבן עכשו תעמד בנסיון, "חגור חרבה על ירך גבור", ובזה תזכה ל- "הודף והדרף", לדבק ברבי שמעון בר יוחאי "בר יוחאי מושב טוב ישבת. יום נסת יום אשר ברכת. במערת צורים שעמדת. שם קנית הודף והדרף". כל סט אחד עולה סך 160 ש, ויכולים לחלק את זה לבד, או שאנחנו נחלק בשבילו, ואפשר לראות בדיוק כל שם שזכה ללמד בשבילו.

לפרטים טל: 0527651911, להצטרפות: 054833385.

בְּתַב רבי חיים ויטאל זי"ע בספר שַׁעְרֵי קִדְשָׁה - (חלק ב שער ז): מִזְכֵּי
 לְחִיבָא: אָמְרוּ רְבוּתֵינוּ ז"ל (אליהו רבא ספ"ח) לְמָה זָכָה אֶלְקָנָה
 לְהַעֲמִיד שְׁמוּאֵל שְׁשָׁקוּל כְּמִשֶּׁה וְאַהֲרֹן, מִפְּנֵי שֶׁהִיא עוֹלָה לְרַגְלֵי וּמַעֲלָה
 לְבִנְי אָדָם הַרְבֵּה עִמּוֹ וּמִזְכָּה אוֹתָן, וְכֵן שְׁמוּאֵל בְּנוֹ נוֹהֵג אַחֲרָיו, כְּמוֹ
 שְׁכָתוּב (שְׁמוּאֵל א' ז) וְסָבַב בֵּית אֵל וְהִגְלִגְלָל וְגו', וְשִׁפְט אֶת יִשְׂרָאֵל וּתְשׁוּבָתוֹ
 הִרְמַתָּה כִּי שָׁם בֵּיתוֹ, וְאַבְרָהָם לֹא זָכָה לְכָל מַעֲלוֹתָיו אֲלָא מִשׁוּם (בְּרֵאשִׁית
 י"ב ה') וְאֵת הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּחָרָן, וְכִתִּיב (שֵׁם י"ח י"ח) וְאַבְרָהָם הָיָה יְהִיָּה
 לְגוֹי גָדוֹל וְגו', כִּי יִדְעֵתִיו אֲשֶׁר יֵצֵא וְגו', וְשָׁמְרוּ דְרָךְ ה' וְגו', וְכָל רֵאשִׁי
 הַדּוֹרוֹת אֵינָן זוֹכִינָן אוֹ אֵינָן נֶעֱנָשִׁים אֲלָא עַל סִבָּה זוֹ.

וְכֵן כָּל אֵלוֹ שְׁלוֹמֵדִים זוֹהַר הַקְּדוֹשׁ מְזַכֵּים אֶת כָּל הָעוֹלָם וּמַצִּילִים אוֹתָם,
 וּמְקַרְבִּים אֶת הַגָּאוּלָּה.

אֲנַחְנוּ מִתְפַּלְלִים בְּכָל יוֹם בְּשִׁמוּנָה עֲשָׂרָה "כִּי לִישׁוּעָתָךְ קִוִּינוּ כָּל הַיּוֹם
 וּמִצְפִּים לִישׁוּעָה" - וְאוֹמְרִים "וּתְחַזִּינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוֹבְכָךְ לְצִיּוֹן
 בְּרַחֲמִים" - עוֹד אוֹמְרִים "אֲנִי מֵאֲמִין בְּאִמוּנָה שְׁלִימָה בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ...
 אַחֲפָה לוֹ בְּכָל יוֹם שִׁבְיוֹא", כּוֹלֵם שׁוֹאֲלִים פֶּה אַחַד, לְמָה הַמְּשִׁיחַ לֹא בָּא?
 הַחֲפִיץ חַיִּים זצ"ל בְּסִפְרוֹ "צִפִּיתָ לִישׁוּעָה" כּוֹתֵב שְׁנֵי דְבָרִים יְסוּדִים:

א. שִׁיּוּד הַיְהוּדוֹת הוּא לְהֵאֲמִין בְּשִׁכְר וְעֵנָשׁ. ב. שְׁצָרִיכִים לְחַכּוֹת וּלְקוֹוֹת
 לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ.

וּבִגְלָל זֶה חֲבָרְנוֹ סִפְרֵי שִׁכְר וְעֵנָשׁ עַל פְּרִשְׁת הַשְּׁבוּעַ, מִי שְׁלוֹמֵד בְּסִפְרֵים
 הָאֵלּוּ, יִמְצָא שָׁם מַה שְּׁמַחֲפֵשׁ, לְהַתְקַרֵּב לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, גִּדְפָס
 הַיּוֹם מִחֲדָשׁ וְאִפְשָׁר לְקַבְּלוֹ אֶצֶל הַמְּפִיצִים.

הַחֲפִיץ חַיִּים מְסַבֵּיר בְּמִשְׁלָל: לְסוּחַר שְׁנוּסַע לְמַסְחָר בְּאוֹנִיָּה לְחֲדָשׁ פַּעַם
 בְּשָׁנָה, וּמִזֶּה הַחֲדָשׁ יֵשׁ לוֹ פְּרִנְסָה לְכָל הַשָּׁנָה. אַחַר שֶׁהִזְמִין אֶת
 הַמְּכוּנִית שִׁיקַח אוֹתוֹ לְאוֹנִיָּה, הוּא עוֹמֵד וּמַחֲכָה וְהַמְּכוּנִית לֹא מְגִיעַ, הַזְּמַן
 עוֹבֵר וְהוּא מְפַחֵד שִׁיפְסִיד אֶת הַזְּמַן וְהַאוֹנִיָּה תִצָּא בְּלַעְדוֹ, וּמִסְתַּכֵּל עַל
 הַשְּׁעוֹן כָּל הַזְּמַן, וְצוּעֵק אוֹי, הוּא לֹא מְגִיעַ, מַה יְהִיָּה, כָּל הַפְּרִנְסָה שֶׁל כָּל
 הַשָּׁנָה תִּלְוִיָּה בְּנִסְיָעָה הַזֹּאת.

כָּךְ צָרִיכִים לְחַכּוֹת לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, לְחַכּוֹת לוֹ בְּכָל יוֹם וּלְהַרְגִישׁ שֶׁהַכָּל
 תִּלְוִי בְּגָאֵלָה.

וּבְמָה יְכוּלִים לְקַרֵּב בִּיאָתוֹ?

וְאִיךָ בְּזִמְן מַעֲט וּבְמַעֲט מֵאֲמִץ נִזְכָּה לְהַגָּאֵל בְּמַהֲרָה?

רבי חיים ויטאל והפסא מלך כותבים: שלמוד הקבלה בשעה אחת יעשה תיקון מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ופסק בכף החיים (פסימן קנ"ה), דגם הלומד זוהר הקדוש בגירסא כלימוד הקבלה יחשב לו. ומרן הבן איש חי זצ"ל אומר: כתבו המקבלים ז"ל, דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל.

והאורחות צדיקים אומר שכל מצוה ולמוד תורה שבשמחה ערכו כפול אלה.

נמצא ששעה אחד בשבת קודש שווה לימוד אלה פעמים שנה תורת הנגלה - ובשמחה שנה מליון שעות תורה.

העולה מדברי רבותינו ז"ע: כאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואם למד בצער, שעה אחת שנה למאה מליון שנה תורה.

"החלש יאמר גבור אני"

הגע בעצמך: 100.000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מאה מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם בן שנה מאה מליון שנה תורה. וכך יקיים בנו דברי הנביא יואל (ד' י'): "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

ועכשו נזכיר את הדבר הראשון של החפץ חיים שיסוד היהדות הוא להאמין בשכר וענש, באיזה שכר גדול יכולים לזכות בלמוד הזהר הקדוש.

אם כך אנו רואים שקיום דברי החפץ חיים, גם לענין שכר וענש, וגם לענין לחכות לביאת המשיח, קשורים ותלויים בלמוד הזהר הקדוש.

כתוב בכתבי האריז"ל שעל ידי למוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדורנו כלנו זוכים לראות את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הכוללים ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוה דבש הזהר הקדוש נפתח לבם ומתרחב מהם לחדש חידושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חבורים מצנינים.

בואו וחשבו, אם בן אדם אומר לחברו ללמד זוהר הקדוש, או שמעורר לעשות שעור בזוהר הקדוש בבית המדרש, הוא מקבל כל הזכויות

שׁל כּל הַלומְדִים, וּכְדַבְרֵי הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה פָּרַק סד פְּסוּק ג): "וּמַעֲוֹלָם לֹא שָׁמְעוּ
לֹא הֶאֱזִינוּ עֵינַי לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זוֹלָתְךָ, יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לּוֹ".

כִּי אֶפִּילוּ רַק יְהוּדֵי אֶחָד שֶׁיִּלְמַד כָּל שַׁבַּת רַק שְׁעָה אַחַת זוּהַר הַקְּדוֹשׁ, אִי
אֶפְשָׁר לְסַפֵּר הַזְּכוֹת שֶׁהוּא יִקְבַּל, אִין עוֹד מַחֲשֵׁב בְּעוֹלָם שֶׁיִּכּוֹל לְסַפֵּר
כָּל הַשְּׂכָר שְׁלוֹ, וְכַמָּה גְּדוּלָּה "חֻמַּת הַמַּגֵּן" אֲשֶׁר הוּא בּוֹנֵה לְכָלל יִשְׂרָאֵל
וּמַצִּיל וּמְזַכֵּה לְכָל הָעוֹלָם.

כְּתוּב בְּזוּהַר חֲדָשׁ שִׁיר הַשִּׁירִים (דף פ"ו עמוד ב'): הָעוֹסְקִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה
כְּאֲשֶׁר נִשְׁמַתָּם עוֹלָה לְמַעְלָה לְאַחַר מֵאָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה, הִיא
מִתְעַטֶּפֶת בְּאוֹר שֶׁל סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְכַחוֹת הַקְּלָפוֹת וְהַחִיצוֹנִים לֹא יְכוּלִים
לְגַשֵּׁת וּלְהִתְאַחֵז בְּאוֹתָם הַנְּשָׁמוֹת, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חוֹקֵק
אֶת אוֹתָהּ הַנְּשָׁמָה עוֹד בְּחַיִּים חַיּוּתָהּ בְּלִבּוֹשׁ שֶׁל הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה, וְגַם
מִשְׁתַּעֲשֵׂע בָּהּ, וְלֹא עוֹד, אֵלָּא שִׁיּוּרְשֵׁת ב' עוֹלָמוֹת עוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלָם הַבָּא,
וּמִי שֶׁלֹּא לומֵד סוּדוֹת הַתּוֹרָה, כְּאֲשֶׁר יַעֲלֶה לְעוֹלָם הַבָּא, אֶפִּילוּ יֵשׁ לוֹ
מַעֲשִׂים טוֹבִים וְלומֵד ש"ס וּפּוֹסְקִים וְכוּ', וְלֹא לומֵד תּוֹרַת הַסוּד, דּוֹחִים
אוֹתוֹ מִגֵּן עֵדֶן הָעֵלְיוֹן, וְאִם הוּא לומֵד אֶפִּילוּ שֶׁלֹּא הִבִּין, מְלַמְּדִים אוֹתוֹ
בְּעוֹלָמוֹת הָעֵלְיוֹנִים אֶת תּוֹרַת הַסוּד, וְיִכּוֹל לִישֵׁב בִּישִׁיבוֹת גְּבוּהוֹת וְלַעֲסֵק
בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה.

מִי לֹא מִפְּחַד מִפְּצַצַת אָטוּם שֶׁל אִירָן?

כְּלָנּוּ יוֹדְעִים אֶת הַמַּצָּב שֶׁבוּ אָנוּ נִמְצָאִים! – וּמִי יוֹדֵעַ מַה יֵּלֵד יוֹם"א"???

מִיֶּשֶׁה רַבֵּנוּ, אֵלֶיָּהוּ הַנְּבִיא, וְרַבֵּי שֶׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי עָלִיָּהֶם הַשְּׁלוֹם, מַגְלִים
לָנוּ, שֶׁרַק בְּסִפְר הַזּוּהַר יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, וְרַק אֵלוּ שֶׁיִּלְמְדוּ
זוּהַר הַקְּדוֹשׁ יִנְצְלוּ בְּתַבַּת נַח שֶׁהוּא הַזּוּהַר הַקְּדוֹשׁ.

בּוֹאוּ וְנִתְאַחַד כְּלָנּוּ בִּיחַד וְנִתְחִיל לְלַמֵּד כָּל יוֹם דָּף הַיּוֹמִי שֶׁל תְּקוּנַי זוּהַר,
שְׁזֵה לּוֹקַח רַק שְׁתֵּי דְקוֹת בְּיוֹם, וְאֶת זֶה אֶפְשָׁר גַּם לְלַמֵּד וְלִשְׁמַע
בְּ"קוֹל הַזּוּהַר" בְּטִלְפוֹן, וּבְשַׁבַּת קוֹדֵשׁ נִלְמַד שְׁעָה אַחַת לְמַעַן תְּקוּנַי
הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה, וּבְעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, יִתְבַּטְּלוּ מַעֲלִינוּ כָּל גְּזוּרוֹת קְשׁוֹת
וְרַעוֹת, וְנִזְכָּה לְגֵאֲלָה בְּרַחֲמִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הַרשֵׁב"י, בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן מִן
גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, בְּסִפְר הַזֶּה נִצָּא מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים.

י. וּכְבָר נִשְׁמַע דְּבָרוֹ שֶׁל מְרוֹן הַגָּאוֹן וְחֲלִילָה יוֹתֵר מִמִּלְחַמַּת הָעוֹלָם, וּצְרִיכִים
הַצְּדִיק רַבֵּי יוֹסֵף שְׁלוֹם אֶלְיָשִׁיב שְׁלִיט"א, זְכוֹת גְּדוּלוֹת בְּעַם יִשְׂרָאֵל, וּלְהַרְבּוֹת
שֶׁהַמַּצָּב הַיּוֹם יְכוּל לְהִיּוֹת מְסֻכָּן חַס בַּתּוֹרָה וּמִצְוֹת.

ובכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דוי סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צנאה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק זיע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלוייה גאולתינו וביאת משיח צדקנו... ותורת הסוד מה יהא עליה?" (ספר הרש"ש עמ' 158).

מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצירות לקימן. "ותורת הסוד מה יהא עליה?!..."

והקול קורא במדבר, פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כלו - ברוחניות ובגשמיות.

בבחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס כלנו, הגדולים עם הקטנים, גאונים עם פשוטים, צדיקים ובינונים, זקנים עם נערים, מגידי שעורים עם בחורים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, התחילו ללמד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את למוד הזוהר הקדוש, ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את משיח צדקנו ברחמים.

במיחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ילמד עם בנו, מחנך עם חניכו ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישים, כך יחדר תלמודם מנערוותם, לתלמודי תורה, לישיבות ולכוללים, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה כמו שפתוב בכסא מלך בהקדמה לבאורו על תקוני זוהר.

ובכך פסק רבי פנחס מקאריץ זצ"ל, מלמד צריך שילמד זוהר, שהוא בחינת "עץ חיים", ויוכל להמשיך נשמה לתלמידים, פי בזה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח נשמה אמתית.

בספר חכם הרזים הוסיף על דברתו: כשאב שולח בנו ללמד ללמדו אצלו תורה, דבר ראשון צריך לברר, אם המלמד לומד זוהר, פי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו - וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי למוד הזוהר הקדוש כמבאר בספרים הקדושים.

במה גדול כח הלומד בזהר הקדוש שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י עליו השלום, ממש כפשוטו, לרחם עלינו, כמו שאמרו בגמרא (סנהדרין מה עמוד ב'): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כלו מן הדין מיום

שנבראתי עד עתה ואלמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשו ואלמלי יותם בן עזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עליה והן מועטין אם אלהן הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובדאי הרשב"י זי"ע יפיר לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שכפידוע שהזוהר הקדוש מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות. הלואי שנזכה כלנו להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי".

על כן, יהודים יקרים, תנו למוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, וכלנו כאחד נזכה שיקים בנו נבואת הרשב"י "זפאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו וקראתם דרור" ותחזנה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, ב"עוז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכנו, אמן כן יהי רצון.

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדונינו בר יוחאי.

ואמרתם:

אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים. ואומר, מקנה ישראל ה', מה מקנה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל.

עיר וקדיש מן שמיא נחית

טא תשכח מפי זרעו

מפעל
הזוהר
העולמי

רחוב נחל לכיש 24/8 בית שמש
טל: 0548436784

בס"ד

בפרוס עלינו השבוע יום ל"ג בעומר יומא דהילולא של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי, אנו מתכבדים בזה לחלק לכל עם ישראל תיקון מ"ח מתיקוני זוהר, שיש סגולה גדולה לאומרה בכל יום, ובפרט ביומא דהילולא של הרשב"י

אנו מציעים בזה לכל אחד שיקח ויחלק לכל מכיריו וידידיו, ובה יהיה לו יד בהפצת תורת הרשב"י ובקירוב הגאולה

בברכת שיתקבלו תפילותיכם לרחמים ולרצון

להזמנת ספרי תיקון מ"ח וכוח הזוהר בחינם 0527-651191